

DZIENNIK

ZARZĄDU

M. ŁODZI

Redakcja i Administracja
Pl. Wolności 14, I piętro, tel. 210-03
Adminstr. czynna od g. 9—12 w p.
Redakcja od godz. 2—3 po poł.

Ceny ogłoszeń: Zwyczajne: 1 kolumna — zł. 100.—; 1/2 kolumny — zł. 50.—; 1/4 kol. — zł. 25; 1/8 kol. — zł. 15. Drobne po 10 gr. za 1 wyraz najmniejsze ogłoszenie zł 1.—

Prenumerata: Miesięcznie zł. 1.—

Cena egzemplarza zł. 0.30

Nr. 27 (663)

Łódź, dnia 5 lipca 1932 r.

Rok XIV

Treść numeru: Protokół 15. (VI sesji) posiedzenia Rady Miejskiej z dnia 6 czerwca 1932 r. — Ogłoszenia.

Protokół

15 (VI sesji) posiedzenia Rady Miejskiej.

Łódź, dnia 16 czerwca 1932 r.

Komplet radnych 72.
Obecnych radnych 53.

Komplet członków Magistratu 11.
Obecnych członków Magistratu 10.

Posiedzenie otworzył o godz. 21 min. 5 wiceprezes Rady Miejskiej, Dr. Leon Szyfman w obecności quorum Rady (63 członków), zaprosiwszy do stołu prezydjalnego radnych-sekretarzy: G. Ewalda i W. Lajsa oraz dyrektora Biura Rady, P. Rundo, do prowadzenia protokołu.

Przyjęto do wiadomości:

1. Zawiadomienia członków Rady Miejskiej: H. Andzelakowej, A. Cyrańskiego, Dr. A. Grohmana, J. Lesińskiego, J. Sawickiego, F. Szwanowskiego i dr. E. Wielińskiego, usprawiedliwiających nieobecność swą na posiedzeniu w dniu dzisiejszym.
2. **Krótkie zapytanie:**
 - a) **r. Pfeifra:** Jak Magistrat zamierza załatwić sprawę z robotnikami sezonowymi.
 - b) **odpowiedź prezydenta B. Ziemięckiego,** iż Magistrat nie może zgodzić się na żądanie robotników sezonowych zatrudnienia ich przez większą ilość dni w tygodniu, niż trzy. Przyjeliśmy bowiem bardzo wielką ilość robotników, aby zatrudnić większą liczbę bezrobotnych. Ilość zatrudnionych wynosi obecnie 5.200 ludzi. Na wypłatę tygodniową potrzeba około 110.000.— zł. Tymczasem subdyjum, otrzymywane dotychczas z rządu wynosiło w maju 52.000.— zł., w czerwcu — zł. 84.000.— na miesiąc. Nawet przy pewnem

zwiększeniu obiecane go nam na lipiec subsydjum, nie jesteśmy w stanie zatrudnić tych ludzi przez większą ilość dni w tygodniu. Wchodząc w położenie robotników sezonowych, nie obniżyliśmy dotychczas stawki płacy i w ten sposób mogliśmy złagodzić to, że zatrudnieni są tylko przez 3 dni w tygodniu. Przejście na większą ilość dni jest niemożliwe tak ze względów finansowych, jak i organizacyjnych, bo program robót pozwala nam pracować tylko na dwie zmiany.

5. Komunikat Frakcji radnych P. P. S. o desygnowaniu do Komisji Regulaminowo-Prawnej r. Kazimierza Hartmana, wiceprezesa Rady (na miejsce r. Józefa Potkańskiego).
4. Pismo p. Bronisława Ziemięckiego, prezydenta m. Łodzi, z dnia 13 czerwca 1932 roku treści następującej:

„Opierając się na art. 53 Dekretu o Samorządzie Miejskim z dnia 4 lutego 1919 roku (Dz. U. R. P. Nr. 15, poz. 140), uprzejmie proszę o łaskawe udzielenie mi przez Radę Miejską 6-tygodniowego dorocznego urlopu wypoczynkowego, poczynając od dnia 17 czerwca 1932 roku”.

5. Uchwały Magistratu treści następującej:

Nr. 458 z dnia 19 maja 1932 roku:

„W związku z pismem Komunalnej Kasy Oszczędności m. Łodzi z dnia 9 maja 1932 roku, postanowiono, opierając się na § 18 Statutu tejże Kasy zatwierdzić, zgodnie z uchwałą Rady tejże Kasy z dnia 19 kwietnia 1932 roku, na stanowisku trzeciego członka Zarządu Kasy p. Edwarda Andrzejaka, prezesa Rady Miejskiej”.

Nr. 468 z dnia 19 maja 1932 roku:

„Na wniosek Wydziału Zdrowotności Publicznej Nr. 1099/32 VI z dnia 11 maja 1932 roku postanowiono, przychyłając się do podania Łódzkiego Żydowskiego Towarzystwa Opieki nad Sierotami z dnia 25 kwietnia 1932 roku:

1. umorzyć w drodze wyjątku kwotę zł. 464.54, należną od niego za wybrane lekarstwa z Miejskiej Apteki Szpitalnej, traktując ją jako jednorazową subwencję z funduszów miejskich oraz pokrywając ją z kredytów, przewidzianych w budżecie Zarządu m. Łodzi na rok adm. 1932/33 na lekarstwa, materiały opatrunkowe i środki optyczno-ortopedyczne dla ubogich (poz. b § 53 dz. IX wydatków);
2. przesłać odpis niniejszej uchwały Radzie Miejskiej do wiadomości”.

Nr. 474 z dnia 19 maja 1932 roku:

„Zgodnie z wnioskami Wydziału Opieki Społecznej Nr. 1589/32 IV z dnia 30 kwietnia 1932 roku oraz Wydziału Finansowego Nr. 1556/32 II-a z dnia 14 maja 1932 roku postanowiono:

1. pokrywać koszty, związane z opłacaniem czynszu dzierżawnego za lokale Schronisk dla wyeksmitowanych z kredytów, przewidzianych na ten cel w budżecie Zarządu m. Łodzi na rok adm. 1932/33 (poz. dE § 52 dz. IX wydatków), nie bacząc na jej przekroczenie:

2. przesłać odpis niniejszej uchwały Radzie Miejskiej do wiadomości”.

Nr. 480 z dnia 23 maja 1952 roku:

„Przychylając się do prośby Ks. Biskupa Łódzkiego Nr. 2510/52 z dnia 29 kwietnia 1952 roku, postanowiono w związku z uchwałą Magistratu Nr. 284 z dnia 24 marca 1952 roku:

1. odstąpić z zapasów miejskich Kurji Biskupiej w Łodzi na budowę prowizorycznego kościoła-kaplicy w Marysinie III w Łodzi 300.000 sztuk cegły po zł. 15.— za tysiąc z tem, że na poczet należności w kwocie zł. 4.500.— wpłaci ona niezwłocznie zł. 3.000.—, a resztę w kwocie zł. 1.500.— ureguluje w 15-tu ratach miesięcznych po zł. 100.—;
2. przesłać odpis niniejszej uchwały Radzie Miejskiej do wiadomości”.

Nr. 482 z dnia 28 maja 1952 roku:

„Na wniosek p. Prezydenta B. Ziemięckiego postanowiono, opierając się na ustawie z dnia 15 marca 1952 roku o zmianie Rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dnia 30 grudnia 1924 roku o dostosowaniu uposażenia członków Zarządu i pracowników związków komunalnych do uposażenia funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 545) oraz na Rozporządzeniu Prezydenta Rzplitej z dnia 21 maja 1952 roku o zmianie wysokości uposażeń funkcjonariuszów państwowych i wojskowych zawodowych oraz zaopatrzeń emerytalnych (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 419):

1. wstrzymać z dniem 1 lipca 1952 roku wypłatę pracownikom miejskim, pobierającym uposażenie według stopni służbowych 10% podwyżki uposażenia, przyznanej im na zasadzie art. 8 ustawy z dnia 18 grudnia 1926 roku o uzupełnieniu prowizorjum budżetowego na czas od dnia 1 października do dnia 31 grudnia 1926 roku i o prowizorjum budżetowym na czas od dnia 1 stycznia do dnia 31 marca 1927 roku (Dz. U. R. P. Nr. 125, poz. 725);
2. obniżyć z dniem 1 lipca 1952 roku w odpowiednim stosunku pobory służbowe tym pracownikom miejskim, którzy pobierają wynagrodzenie ryczałtowe nie oparte na stopniach służbowych z tem, że nie dotyczy to rzemieślników i robotników sezonowych;
3. pozostawić narazie otwartą sprawę obniżenia z dniem 1 lipca 1952 roku w odpowiednim stosunku poborów służbowych pracowników Gazowni Miejskiej oraz Wydziału Kanalizacji i Wodociągów;
4. upoważnić Prezydenta Miasta względnie jego zastępcę do rozstrzygania wszelkiego rodzaju kwestyj spornych i wątpliwych, jakie wyłonią się przy obniżaniu z dniem 1 lipca 1952 roku poborów służbowych pracownikom miejskim;
5. przesłać odpis niniejszej uchwały Radzie Miejskiej do wiadomości”.

Nr. 488 z dnia 28 maja 1952 roku:

„Zgodnie z uchwałą Komisji Teatralnej Nr. 5 z dnia 9 maja 1952 roku nadesłaną przy wniosku Wydziału Oświaty i Kultury Nr. 1071/52-IIIc z dnia 10 maja 1952 roku postanowiono:

1. powierzyć prowadzenie Teatru Miejskiego w Łodzi przy ul. Cegielnianej Nr. 27 w sezonie teatralnym 1952/53 roku, Zarządowi Głównemu Związku Artystów Scen Polskich w Warszawie na warunkach, obowiązujących w sezonie teatralnym 1951/52 roku;
2. obniżyć na sezon teatralny 1952/53 roku ze względu na krytyczny stan finansów miejskich wysokość subwencji z funduszy miejskich dla Dyrekcji Teatru Miejskiego w Łodzi ze zł. 170.000.— do zł. 120.000.— oraz wysokość kredytu na zakup dekoracyj i kostjumów ze zł. 30.000.— do zł. 25.000.—;
3. wyrazić życzenie, aby kierownikiem artystycznym Teatru Miejskiego w Łodzi na sezon teatralny 1952/53 roku pozostał p. Karol Borowski;
4. upoważnić pp. prezydenta B. Ziemięckiego i ławnika B. Smolika do zawarcia w imieniu Magistratu z Zarządem Głównym Związku Artystów Scen Polskich w Warszawie odpowiedniej umowy na prowadzenie Teatru Miejskiego w Łodzi w sezonie teatralnym 1952/53 roku;
5. przesłać odpis niniejszej uchwały Radzie Miejskiej do wiadomości“.

Nr. 495 z dnia 28 maja 1952 roku:

„Na wniosek Wydziału Zdrowotności Publicznej Nr. 1512/52-VI z dnia 25 maja 1952 roku postanowiono:

- I. poczynić w przepisach o nadzorze weterynaryjnym nad mięsem przywozowym na terenie m. Łodzi, uchwalonych przez Radę Miejską w dniu 7 lipca 1951 roku oraz w dniu 17 września 1951 roku, zatwierdzonych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w dniu 24 lutego 1952 roku za Nr. SS. 115/2/2 i ogłoszonych w Nr. 5 Łódzkiego Dziennika Wojewódzkiego z dnia 1 marca 1952 roku następujące zmiany:
 - 1) na wstępie przepisów skreślić po słowach: „art. art. 15 i 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa z dnia 22 marca 1928 roku (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 331)“ słowa: „i zgodnie z“ oraz dodać po słowach: „§ 27 Ustawy z dnia 11 sierpnia 1925 roku (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747)“ dodać słowa: „rozporządzeń Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 czerwca 1931 roku (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 558) i z dnia 20 kwietnia 1932 roku (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 396)“;
 - 2) w § 1 punkt b po słowach: „jeżeli w miejscu uboju mięso“ dodać słowa: „oraz wszelkie wyroby wędliniarskie“;
 - 3) w § 2 po słowach: „mięso wołowe, wieprzowe, cielęce, baranie, kozie, końskie w całych tuszach, półówkach, ćwiartkach lub kawałkach“ dodać słowa: „oraz wszelkie wyroby wędliniarskie“;

- 4) w § 3 dodać na końcu słowa: „lub na podstawie przepisów działu III rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 roku (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 343)”.
- II. Stwierdzić, iż wyżej wymienione zmiany wchodzą w życie po ogłoszeniu całkowitego tekstu znowelizowanych przepisów o nadzorze weterynaryjnym nad mięsem przywozowym na terenie m. Łodzi w Łódzkim Dzienniku Wojewódzkim.
- III. Przesłać odpis niniejszej uchwały Radzie Miejskiej do wiadomości”.

Nr. 504 z dnia 28 maja 1952 roku:

„Na wniosek Wydziału Budownictwa Nr. 482/1/52 V z dnia 27 maja 1952 roku postanowiono:

1. przyznać Miejskim Warsztatom Mechanicznym kredyt w kwocie zł. 50.000.— na prowadzenie robót nadprogramowych dla urzędów i instytucyj miejskich;
2. podwyższyć w związku z tem o zł. 50.000.— w budżecie Zakładów i Przedsiębiorstw Zarządu m. Łodzi na rok administracyjny 1952/53:
 - a) poz. b § 9 dz. P. K. — wydatków „pobory pracowników sezonowych Warsztatów Mechanicznych” i
 - b) poz. a § 9 dz. P. K. — wpływów „za wykonane roboty przez Warsztaty Mechaniczne”;
3. przesłać odpis niniejszej uchwały Radzie Miejskiej do wiadomości”.

Nr. 508 z dnia 28 maja 1952 roku:

„Zgodnie z wnioskiem Wydziału Oświaty i Kultury Nr. 1171/52-IIIc z dnia 27 maja 1952 roku postanowiono:

1. ustalić na czas od dnia 7 czerwca do dnia 1 października 1952 roku następujące ceny biletów wejścia do Miejskiego Kinematografu Oświatowego:

	dla dorosłych	dla młodzieży
I miejsce	0.60 gr.	0.20 gr.
II „	0.50 „	0.15 „
III „	0.30 „	0.10 „

2. przesłać odpis niniejszej uchwały Radzie Miejskiej do wiadomości”.

Nr. 510 z dnia 28 maja 1952 roku:

„Na wniosek p. prezydenta B. Ziemięckiego, zgłoszony w porozumieniu z przewodniczącym Wydziału Gospodarczego, postanowiono, opierając się na art. 5 i 6 Pragmatyki służbowej dla pracowników Zarządu m. Łodzi, zatwierdzonej uchwałą Rady Miejskiej Nr. III z dnia 27 maja 1926 roku:

1. ustalić w służbie miejskiej z dniem 1 czerwca 1952 roku następujących pracowników Wydziału Gospodarczego:
 - 1) Studzińskiego Remigjusza,
 - 2) Ulankiewicza Stanisława,
 - 3) Baczyńską Józefę,

- 4) Kranasa Stanisława,
 - 5) Janeckiego Marjana,
 - 6) Stasińskiego Stanisława,
 - 7) Jankowskiego Stefana,
 - 8) Wojtczaka Stanisława,
 - 9) Skoneczkę Władysława,
 - 10) Rapackiego Rudolfa,
 - 11) Adamiaka Marcina,
 - 12) Kluskę Józefa,
 - 13) Cegielskiego Stanisława,
 - 14) Karolewskiego Michała,
 - 15) Jakubiaka Józefa,
 - 16) Lesiakowskiego Pawła,
 - 17) Jańczaka Józefa,
 - 18) Cerbinową Paulinę,
 - 19) Rabęcką Genowefę,
 - 20) Rothową Marję,
 - 21) Kubiaczyk Stanisławę,
 - 22) Gwardyńską Kazimierę,
 - 23) Michalską Marję,
 - 24) Kobylańską Stanisławę,
 - 25) Chełmińską Józefę,
 - 26) Walczaka Stanisława,
 - 27) Najdera Karola,
 - 28) Agackiego Jana,
 - 29) Rogowskiego Ignacego,
 - 30) Nowickiego Tomasza,
 - 31) Jędrasiaka Wiktora,
 - 32) Freiganga Ludwika,
 - 33) Jałochę Józefa,
 - 34) Półbratka Franciszka,
 - 35) Wiśniewskiego Feliksa,
 - 36) Batorowicza Stanisława,
 - 37) Gałkę Antoniego,
 - 38) Chałaja Franciszka,
 - 39) Plucińskiego Wincentego,
 - 40) Czeremuszkinową Amalję;
2. przesłać odpis niniejszej uchwały Radzie Miejskiej do wiadomości”.

Nr. 512 z dnia 28 maja 1932 roku:

„Opierając się na nadesłanej przy wniosku Wydziału Oświaty i Kultury Nr. 1080/32-IIIc z dnia 10 maja 1932 roku uchwale Komisji Teatralnej Nr. 6 z dnia 10 maja 1932 roku postanowiono:

1. nie subsydjować w roku administracyjnym 1932/33 Teatru Popularnego w Łodzi przy ul. Ogrodowej Nr. 18 ze względu na niski poziom artystyczny i brak stałych podstaw finansowych;
2. przesłać odpis niniejszej uchwały Radzie Miejskiej do wiadomości”.

Nr. 532 z dnia 2 czerwca 1932 roku:

„Na wniosek p. prezydenta B. Ziemięckiego, zgłoszony w porozumieniu z przewodniczącym Wydziału Zdrowotności Publicznej, po-

stanowiono, opierając się art. 5 i 6 Pragmatyki służbowej dla pracowników Zarządu m. Łodzi, zatwierdzonej uchwałą Rady Miejskiej Nr. III z dnia 27 maja 1926 roku:

1. ustalić w służbie miejskiej z dniem 1 czerwca 1932 roku następujących pracowników Wydziału Zdrowotności Publicznej:
 - 1) Krancównę Jadwigę,
 - 2) Nutkowicza Borucha,
 - 3) Kuka Adolfa,
 - 4) Idowską Marję,
 - 5) Kalinowską Helenę,
 - 6) Lisieckiego Szczepana,
 - 7) Laszkiewicza Aleksandra,
 - 8) Handzelównę Wandę,
 - 9) Dulibównę Władysławę,
 - 10) Dekanową Aleksandrę,
 - 11) Białkowską Helenę,
 - 12) Rybowskiego Andrzeja,
 - 13) Dzieciuchowicza Józefa,
 - 14) Szablewskiego Romana,
 - 15) Kernerównę Bolesławę,
 - 16) Sznajder Perłę,
 - 17) Wittichównę Julję,
 - 18) Zaleszkiewicz Marję,
 - 19) Pogorzelską Agnieszkę,
 - 20) Orlikowską Bronisławę,
 - 21) Dworakowską Kazimierę,
 - 22) Zygmunta Ignacego,
 - 23) Tudellę Karola,
 - 24) Martynkę Józefa,
 - 25) Ubycha Romana,
 - 26) Klatta Ryszarda;
2. przesłać odpis niniejszej uchwały Radzie Miejskiej do wiadomości“.

Uchwalono:

I. W sprawie przyjęcia w imieniu Gminy Miejskiej Łódź odpowiedzialności za zwrot pożyczki w kwocie zł. 35.000.—, zaciągniętej przez Zarząd Związku Miast Polskich z komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego:

Rada Miejska, przychyłając się do wniosku Magistratu Nr. 483 z dnia 28 maja 1932 roku, postanawia:

1. przyjąć w imieniu Gminy Miejskiej Łódź odpowiedzialność za zwrot w całości i w terminie pożyczki w kwocie zł. 35.000.—, zaciągniętej przez Zarząd Związku Miast Polskich w Warszawie na okres 1-go roku z komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego;
2. wezwać Magistrat do wykonania tej uchwały.

W głosowaniu brało udział 63 członków Rady Miejskiej uchwale powzięto jednomyślnie.

II. W sprawie przyznania w drodze wyjątku pracownikom miejskim, będącym członkami II Sekcji Budowlanej Towarzystwa Budowy Domów dla pracowników Zarządu Miejskiego pożyczki z funduszków miejskich:

Rada Miejska, przychylając się do wniosku Magistratu Nr. 484 z dnia 28 maja 1932 roku, postanawia:

1. przyznać w drodze wyjątku pracownikom miejskim, będącym członkami II Sekcji Budowlanej tegoż Towarzystwa, pożyczki z funduszków miejskich w wysokości 6-cio miesięcznych poborów, zwrotne w 30-tu ratach miesięcznych, poczynając od dnia 1 października 1932 roku;
2. wezwać Magistrat do wykonania tej uchwały.

W głosowaniu brało udział 63 członków Rady Miejskiej; uchwałę powzięto jednomyślnie.

III. W sprawie statutu o pobieraniu opłat kanałowych na rzecz Gminy Miejskiej Łódź od nieruchomości, korzystających z urządzeń sieci starych kanałów miejskich:

1. rozesłanie projektu Statutu uznać za pierwsze czytanie;
2. Rada Miejska, przychylając się do wniosku Magistratu Nr. 539 z dnia 11 czerwca 1932 roku, zatwierdza w drugim i trzecim czytaniu

STATUT

o pobieraniu opłat kanałowych na rzecz Gminy Miejskiej Łódź od nieruchomości, korzystających z urządzeń sieci starych kanałów miejskich.

I. Zakres sieci starych kanałów miejskich i obowiązek uiszczania opłat kanałowych.

§ 1.

Wszystkie nieruchomości, odprowadzające swe ścieki do sieci starych kanałów miejskich zapomocą podziemnych przykanalików, winne są uiszczać na rzecz Gminy Miejskiej Łódź opłatę za korzystanie z kanałów miejskich, niżej określoną w § 3.

Sieć starych kanałów miejskich w powyższem rozumieniu obejmuje następujące odcinki poszczególne, istniejące obecnie:

- 1) kanał na ul. Zgierskiej od Profesorskiej do szpitala w Radogoszczu wraz z przykanalikami na ulicach: Szneja, Jasnej, Tępera i Juljanowskiej;
- 2) kanał na ul. Profesorskiej, mający wylot do rz. Bałutki;
- 3) kanał na ulicy Chrobrego, Ogrodowej, Krótkiej, Stefana wraz z przykanalikami na ul. Kwiatkowskiego, Marcina i Szopena;
- 4) kanał na ul. Zgierskiej, Groszanka, Mickiewicza, Łagiewnickiej, Żabiej z przykanalikiem w korycie rzeki Bałutki do ul. Wawelskiej;
- 5) kanał na ul. Lutomiarskiej, Rybnej, Bazarnej i dalej na posesjach prywatnych do ul. Pieprzowej;

- 6) koryto rz. Łódki od szkoły na ul. Drewnowskiej w górę do ul. Kilińskiego wraz z przykanalikiem, przechodzącym przez posesje prywatne i ulicę Nowo-Targową do Placu Dąbrowskiego;
- 7) kanał na ul. Wschodniej od rz. Łódki do rogu Południowej;
- 8) kanał z wylotem do rz. Łódki, od rzeki Łódki przez posesje prywatne do rogu ul. Zawadzkiej i Piotrkowskiej;
- 9) kanał na ul. Leszno, 6-go Sierpnia do ul. Lipowej;
- 10) kanał na ul. Towarowej, Park Poniatowskiego, Szkoła Włókniennicza;
- 11) kanał na ul. Sienkiewicza od Pustej do Tylnej;
- 12) kanał na ul. Tylnej od Sienkiewicza do Kilińskiego;
- 13) kanał, idący równolegle do ul. Wodnej przez posesje prywatne i park Źródłiska, od ul. Złotej do ul. Fabrycznej;
- 14) kanał na ul. Kilińskiego od Emilji do Napiórkowskiego;
- 15) kanał na ul. Rzgowskiej od fabryki Stolarowa do Rynku.

W miarę rozbudowy powyższej sieci starych kanałów lub też w miarę przejęcia w eksploatację miejską istniejących, lecz powyższym spisem nieobjętych kanałów, Magistrat m. Łodzi uchwali włączenie do sieci starych kanałów tych nowowyprowadzonych lub przejętych odcinków, podając o tem do publicznej wiadomości zapomocą ogłoszeń w pismach miejscowych.

II. Opłaty za korzystanie ze starej kanalizacji miejskiej.

§ 2.

Opłaty za korzystanie z miejskiej sieci starych kanałów będą wymierzane:

- a) w odniesieniu do ścieków domowych i gospodarczych — od ilości urządzeń kanalizacyjnych, zainstalowanych na połączonej z kanałem ulicznym nieruchomości;
- b) w odniesieniu do ścieków przemysłowych i fabrycznych — od zadeklarowanej przez właścicieli nieruchomości i oficjalnie stwierdzonych przeciętnych dziennych ilości odprowadzanych ścieków.

Za odprowadzane z nieruchomości do kanału ulicznego wody deszczowe opłaty nie będą pobierane.

§ 3.

Ustanawia się następujące opłaty jednostkowe za korzystanie z sieci starych kanałów miejskich:

- 1) od każdego zainstalowanego w połączonej z kanałem ulicznym nieruchomości:
 - a) zlewu kuchennego po zł. 5.—rocznie
 - b) zmywaka, pisuaru, lub wpustu w garażach, stajniach, składach ryb i t. p. „ „ 10.— „
 - c) od ustępów (za każde oczko) „ „ 15.— „
 - d) od umywalni, bidetu „ „ 5.— „
 - e) od wanny wzgl. basenu z rybami „ „ 8.— „
 - f) od wpustu podwórzonego, o ile jest on używany do wylewania ścieków domowych z mieszkań, nie posiadających własnych zlewów „ „ 15.— „

- g) zlewu podwórzowego „ „ 15.— „
 2) od jednego metra sześć. (przeciętnego
 dziennego zużycia) ścieków fabrycznych i
 przemysłowych, odprowadzanych do ka-
 nału ulicznego po zł. 5.—rocznie

§ 4.

Oplaty, wymienione w § 3, będą pobierane:

- a) od nieruchomości, które już opłacały należność za korzystanie ze starej sieci kanałów miejskich według dawnej taryfy, zatwierdzonej przez Radę Miejską w dniu 24 września 1925 roku, jak również od nieruchomości, które włączyły się do sieci bez wiedzy Magistratu w dawnych latach i z powodu nieujawnienia dotychczas tych opłat nie ponosiły — z dniem wejścia w życie niniejszego statutu;
- b) od nieruchomości, które korzystają z połączenia z kanałem na tych odcinkach, które nie są objęte siecią starych kanałów, — z dniem włączenia tych odcinków do sieci starych kanałów (§ 1) i
- c) od nieruchomości, które w przyszłości połączone z kanałem zostaną — z dniem faktycznego połączenia.

§ 5.

Do uiszczania opłat obowiązani są właściciele nieruchomości.

§ 6.

Wymiar i pobór opłaty uskutecznia Magistrat m. Łodzi. Wydział Kanalizacji i Wodociągów.

§ 7.

Wymierzoną przez Wydział Kanalizacji i Wodociągów Magistratu m. Łodzi opłatę powinien płatnik uiścić w ratach półrocznych, płatnych zdołu, a mianowicie: opłata za pierwsze półrocze powinna być uiszczona w ciągu miesiąca lipca, zaś za drugie półrocze w ciągu miesiąca stycznia następnego roku.

§ 8.

Nieuiszczona w terminie opłata będzie ściągnięta w drodze przymusowej z doliczeniem kosztów egzekucyjnych, kar za zwłokę i odsetek za odroczenie, według postanowień ustawy z dnia 31 lipca 1924 roku (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 72), zmienionej częściowo rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 maja 1927 roku (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 401).

III. Wejście w życie.

Statut niniejszy obowiązuje w obrębie granic m. Łodzi z dniem ogłoszenia go w Dzienniku Zarządu m. Łodzi.

Z chwilą wejścia w życie niniejszego statutu tracą moc wszystkie sprzeczne z nim przepisy, dotyczące korzystania z urządzeń kanalizacyjnych starej miejskiej sieci kanalizacyjnej.

5. wezwać Magistrat do wykonania tej uchwały.

W głosowaniu brało udział 63 członków Rady Miejskiej; uchwałę powzięto jednogłośnie.

IV. W sprawie wykluczenia p. Dr. Edmunda Wielińskiego z grona członków Rady Miejskiej (w związku z uchwałą Rady Nr. I z dnia 2 czerwca 1932 roku):

Po zreferowaniu sprawy przez wiceprezesa Rady, Kazimierza Hartmana, Rada — na wniosek Komisji Regulaminowo-Prawnej postanawia:

„Na posiedzeniu w dniu 18 czerwca 1931 roku Rada Miejska wyraziła votum nieufności p. dr. Edmundowi Wielińskiemu. Uchwała ta spowodowana została przeświadczeniem, iż p. Wieliński fałszywie oskarżył p. ławnika L. Kuka o propozycję wzięcia wspólnie z nim łapówki za kupno przez Magistrat domu przy ul. Al. Kościuszki Nr. 4. Oskarżenie to zostało postawione w pierwszych dniach maja 1930 r. wobec p. prezydenta Br. Ziemięckiego, później zaś w maju i czerwcu 1931 roku na komisji radzieckiej i na plenum Rady Miejskiej. P. Wieliński wymienił przytem na posiedzeniu Rady Miejskiej datę, kiedy ta wstępna propozycja miała być przez p. Kuka uczyniona, a mianowicie trzy do czterech tygodni przed rozmową p. Wielińskiego z prezydentem Ziemięckim, miejsce (róg Al. Kościuszki i 6-go Sierpnia) i sumę zł. 70.000.—. P. Kuk przedstawił na plenum Rady Miejskiej dokumenty, stwierdzające, iż w czasie, w którym według słów p. Wielińskiego miał p. Kuk proponować podzielenie się łapówką za kupno domu, dom ten był już od paru miesięcy sprzedany oraz dokumenty, stwierdzające, że w czasie, w którym zaistniała oferta kupna domu i podczas którego Magistrat o nim traktował (9—29 sierpnia 1929 roku) p. Wielińskiego wogóle w Łodzi nie było (znajdował się na urlopie w Zakopanem od 1 sierpnia do 10 września 1929 r.), a więc ławnik Kuk wecale z nim się zetknąć nie mógł. W dalszych stadjach, w których sprawa łapówki rzekomo zaproponowanej przez p. Kuka była poruszana, p. Wieliński zmieniał okoliczności, w których ta propozycja miała mieć miejsce: oświadczył, iż mogło to być nie na parę tygodni, lecz kilka miesięcy przed rozmową z p. prezydentem B. Ziemięckim i że miejsce, gdzie się ta rozmowa odbyła, było nie Al. Kościuszki, lecz restauracja „Versailles”.

Rada Miejska, uznając takie stanowisko dr. Wielińskiego za niegodne urzędującego wiceprezydenta Miasta, wyraziła p. dr. Wielińskiemu votum nieufności. P. Wieliński nie wyciągnął z tego należytych konsekwencji, piastował nadal urząd wiceprezydenta, nie bacząc również na to, że Magistrat pozbawił go czynności z powodów wymienionych w uchwale Magistratu Nr. 603 z dnia 7 lipca 1931 roku.

Począwszy od kwietnia 1931 roku p. Wieliński rozgłaszał w prasie o zarzutach przeciwko ławnikom Kukowi i Izdebskiemu. Nie może usprawiedliwiać postępowania p. Wielińskiego argument przez niego parokrotnie przytaczany, iż to nie on wysuwał zarzuty, lecz inni, on zaś żąda wyjaśnień. Gdyby p. Wieliński istotnie powodował się dobrem publicznym, a jednocześnie wystrzegał się uchybienia czci osób wspólnie z nim pracujących w samorządzie, winien był obrać inną drogę do wyświelenia sprawy. Mógł to uczynić na

terenie władz miejskich, Magistratu i Rady Miejskiej, lub też zwrócić się do Urzędu Prokuratorskiego. Na tę ostatnią drogę wszedł p. Wieliński dopiero wtedy, gdy p. Kuk wytoczył sprawę w Sądzie o zniesławienie. Zamiast tego p. Wieliński obrał drogę rozgłaszania w prasie zarzutów, wyciągniętych przez niego z wersyj i plotek obecnie już całkowicie przez śledztwo sądowe obalonych.

Ta metoda przyczyniła się, z czego p. Wieliński nie mógł nie zdawać sobie sprawy, do wytworzenia atmosfery podejrzeń nie tylko w stosunku do dwóch osób, o których była mowa, ale i w stosunku do samorządu, którego kierownictwu nadto p. Wieliński insynuował tuszowanie sprawy.

Nawet w ostatnim momencie, kiedy już śledztwo zostało ukończone, kiedy decydujące w tej sprawie czynniki powiadomiły p. Wielińskiego o tem, że zarzuty w stosunku do dwóch ławników zostały całkowicie obalone, p. Wieliński w N-rze 140 z dnia 22 maja 1932 roku „Ilustrowanego Kurjera Codziennego” ogłosił list, w którym wymienił zarzuty nie tylko w swoim czasie opublikowane, ale i inne, które przez cały czas śledztwa opinii publicznej nie były znane, a które również zostały w śledztwie całkowicie obalone. Kiedy „Ilustrowany Kurjer Codzienny” opatrzył wspomniany list komentarzami, stanowiącymi niesłychaną napaść na władze miejskie w Łodzi, i kiedy było rzeczą zupełnie jasną, że wystąpienia p. Wielińskiego wykorzystywane są dla atakowania samorządu łódzkiego i insynuowania Magistratowi jakichś afer, p. Wieliński uważał za stosowne nadesłać do „Ilustrowanego Kurjera Codziennego” ponownie telegram, zamieszczony w N-rze 151 tego pisma z dnia 7 czerwca 1932 roku, w którym, twierdząc, niezgodnie z rzeczywistością, że ławnik Kuk i r. Potkański zostali potępieni wyrokami sądowymi, obelżywie wyraża się o członkach Magistratu i większości Rady Miejskiej.

Rada Miejska uważa postępowanie w tych sprawach p. Wielińskiego za perfidne i wykrętne szkalowanie ludzi oraz za świadome podrywanie zaufania do władz miejskich w Łodzi, i, uznając takie postępowanie za czyn hańbiący w rozumieniu art. 28 Dekretu o Samorządzie, — postanawia wykluczyć p. dr. Edmunda Wielińskiego ze swego grona, pozbawiając go tem samem godności wiceprezydenta miasta i członka Magistratu”.

W głosowaniu tajnem brało udział 65 członków Rady Miejskiej, z których 54 głosowało za uchwałą, 6 — przeciw, 3 kartki okazały się puste.

Uchwałę powzięto bez dyskusji.

V. W sprawie poczynienia pewnych zmian w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnem pracowników Zarządu m. Łodzi i ich rodzin:

Rada Miejska, przychylając się do wniosku Magistratu Nr. 563 z dnia 11 czerwca 1932 roku, postanawia:

1. poczynić w uchwalonych przez Radę Miejską w dniu 23 października 1930 roku Przepisach o zaopatrzeniu emerytalnem pracowników Zarządu m. Łodzi i ich rodzin następujące zmiany:

§ 2.

Prawo do uposażenia emerytalnego nabywa pracownik miejski po 10-letniej pracy, zaliczonej do wysługi emerytalnej, o ile z powo-

dów podanych w niniejszych przepisach, przechodzi w stan spoczynku (na emeryturę). W okresie 10-letniej pracy, zaliczonej do wysługi emerytalnej, winno mieścić się przynajmniej 5 lat nieprzerwanej pracy w Zarządzie m. Łodzi.

Wyjątkowo nabywa pracownik miejski prawo do uposażenia emerytalnego:

1. po 5 latach pracy, zaliczonej do wysługi emerytalnej, wskutek trwałej niezdolności do wykonywania zawodu, spowodowanej kalectwem lub chorobą, nabytymi bez własnej winy, po wstąpieniu na służbę;
2. bez względu na liczbę lat pracy, zaliczonej do wysługi emerytalnej, wskutek trwałej niezdolności do wykonywania zawodu z powodu:
 - a) nieszczęśliwego wypadku, wynikłego z powodu lub w czasie pełnienia obowiązków służbowych,
 - b) choroby zakaźnej, nabytej wskutek pełnienia obowiązków służbowych,
 - c) działań wojennych w miejscu służbowego pobytu,
 - d) chorób zakaźnych panujących epidemicznie w miejscu służbowego pobytu wzgl. w wojsku.

§ 3.

Przeniesienie w stan spoczynku (na emeryturę) pracownika miejskiego następuje na jego prośbę w wypadkach, gdy:

1. z powodu ułomności cielesnej, albo upadku sił fizycznych lub umysłowych stał się trwale lub czasowo przynajmniej na okres 2-letni niezdolnym do wykonywania zawodu,
2. przekroczył 60 rok życia,
3. uzyskał prawo do pełnego uposażenia emerytalnego i ukończył 55 lat życia.

§ 4.

Przeniesienie w stan spoczynku (na emeryturę) pracownika miejskiego bez jego prośby (z urzędu):

a) następuje:

1. gdy z powodu ułomności cielesnej albo upadku sił fizycznych lub umysłowych stał się trwale lub czasowo przynajmniej na okres 2-letni niezdolnym do wykonywania zawodu,
2. w razie rozwiązania stosunku służbowego przez Magistrat bez udowodnionej sądowo lub dyscyplinarnie winy jego, powodującej w myśl obowiązujących przepisów zwolnienie ze służby i pozbawienie praw do uposażenia emerytalnego;

b) może nastąpić:

3. gdy z powodu choroby dłużej, niż 9 miesięcy nieprzerwanie nie pełnił służby,
4. gdy odpowiada warunkom, które dają mu prawo do pełnego uposażenia emerytalnego.

§ 5.

O niezdolności pracownika miejskiego do wykonywania zawodu orzeka komisja lekarska I instancji. Za niezdolnego do wykonywania zawodu uważa się pracownika, którego zdolność do wykonywania zawodu wskutek ułomności cielesnej względnie upadku sił fizycznych lub umysłowych obniżyła się poniżej 50% zdolności osób, zdrowych fizycznie i umysłowo o podobnym uzdolnieniu zawodowym.

Od orzeczenia komisji lekarskiej I instancji przysługuje pracownikowi tudzież Magistratowi prawo odwołania się do komisji lekarskiej II instancji.

Orzeczenia komisji lekarskiej II-ej instancji są ostateczne.

Koszta, związane z urzędowaniem komisji lekarskiej, pokrywa Magistrat.

Szczegółowe przepisy o sposobie wyboru i urzędowania komisji lekarskich uchwali Magistrat.

§ 7.

Za podstawę do wymierzenia uposażenia emerytalnego pracownika miejskiego, względnie wdowy lub sierot po nim, służy całkowite uposażenie służbowe, pobierane w ostatnim miesiącu służby czynnej, czyli oprócz pensji zasadniczej, wszelkie dodatki o charakterze stałym, jak: komunalny, regulacyjny, ekonomiczny, personalny i mieszkaniowy oraz wypłacane w naturze lub równoważne w gotówce po przeliczeniu ich wzgl. dochodu z nich na gotówkę według ówczesnych miejskowych cen rynkowych.

W wypadkach, gdy zachodzi wątpliwość, czy dodatek należy uważać za stały, decydującym jest nieprzerwane pobieranie go co najmniej w ciągu ostatnich 3-ech lat przed przejściem na emeryturę i opłacanie odeń składki emerytalnej.

Wszelkie zmiany w uposażeniach służbowych pracowników miejskich w służbie czynnej, dotyczące ogółu pracowników miejskich lub poszczególnych kategorii tychże, pociągające za sobą podwyższenie lub zmniejszenie tego uposażenia, będą automatycznie w odpowiedni sposób stosowane względem emerytów miejskich i ich rodzin.

Przepis, dotyczący automatycznego zmniejszania pracownikom miejskim w służbie czynnej pobieranych dodatków ekonomicznych, ma również zastosowanie względem emerytów miejskich i ich rodzin.

§ 9.

Zaliczeniu do wysługi emerytalnej podlega czas pracy w Zarządzie m. Łodzi od dnia jej rozpoczęcia oraz czas pracy w innych instytucjach, za który w myśl obowiązujących ustaw i rozporządzeń przekazane zostaną Zarządowi m. Łodzi składki ubezpieczeniowe.

Ponadto do wysługi emerytalnej wlicza się:

a) **bez opłacania składki emerytalnej:**

1. czas czynnej służby w wojsku polskim, jeżeli za ten czas pracownikowi nie przyznano zaopatrzenia emerytalnego za Skarbu Państwa wzgl. nie wypłacono odprawy,

2. czas przebyty w niewoli, jeżeli dostanie się do niewoli nastąpiło podczas pełnienia służby w armji polskiej i bez winy pełniącego tę służbę,
3. czas pracy państwowej wzgl. samorządowej polskiej, jeżeli za ten czas pracownikowi nie przyznano zaopatrzenia emerytalnego ze Skarbu Państwa lub z funduszków emerytalnych odnośnych związków komunalnych, wzgl. nie wypłacono odprawy,
4. czas czynnej działalności, zmierzającej do odzyskania niepodległości Państwa Polskiego oraz okres odbywania kar orzeczonych przez władze byłych państw zaborczych za taką działalność;

b) za opłatą składki emerytalnej:

5. w wysokości 65% czas pracy w organizacjach zawodowych, społecznych lub politycznych, stanowiącej główne zajęcie wzgl. źródło utrzymania, o ile pracą tą pracownik przyczynił się do ugruntowania państwowości polskiej, bądź też położył zasługi na polu samorządowym.

W wypadkach, przewidzianych w pp. 4 i 5 niniejszego paragrafu, zaliczyć można jednakże najwyżej lat 20.

Przy wymiarze uposażenia emerytalnego dolicza się bez opłacenia składki emerytalnej czas obowiązkowej służby w wojsku polskim, jako też też minimalny odnośniami ustawami przepisany czas studjów wyższych na jednym z wydziałów uniwersytetu lub równorzędnego zakładu naukowego, jeżeli czas studjów nie biegnie równoległe z czasem pracy, zaliczonej do normalnej wysługi emerytalnej i tylko w przypadku całkowitego zakończenia studjów przepisaniem egzaminami, jednakowoż w ilości nie wyższej niż 4 lata.

Czas obowiązkowej służby w wojsku polskim oraz studjów wyższych ma wpływ tylko na wysokość uposażenia emerytalnego, a nie na uzasadnienie roszczenia o to uposażenie.

Jako służbę państwową wzgl. samorządową polską uważa się służbę odbytą w okresie od 1 listopada 1918 roku.

Jako służbę w wojsku polskim uważa się również służbę wojskową, odbytą w polskich formacjach wojskowych, uznanych przez Państwo Polskie, w czasie od dnia 1 sierpnia 1914 roku do dnia 1-go listopada 1918 roku.

§ 11.

Pracownikowi miejskiemu, który utracił zdolność do wykonywania zawodu wskutek paraliżu, utraty wzroku, choroby umysłowej lub gruźlicy, dolicza się przy wymiarze uposażenia emerytalnego 10 lat do czasu pracy, podlegającego normalnemu zaliczeniu do wysługi emerytalnej.

Pracownikowi miejskiemu, który wskutek przypadków, wymienionych w punkcie 2 ustępu 2 par. 2 niniejszych przepisów, utracił zdolność do wykonywania zawodu, dolicza się ponadto do wysługi emerytalnej:

przy utracie zdolności	od 35%	do 54%	—	4	lata
„ „ „	od 55%	do 74%	—	8	„
„ „ „	od 75%	do 84%	—	10	„
„ „ „	od 85%	do 94%	—	12	„
„ „ „	od 95%	do 100%	—	15	„

Zgłoszenie Magistratowi przez pracownika wypadków, wymienionych w p. 2 ust. 2 § 2 niniejszych przepisów, winno nastąpić najpóźniej po upływie roku od daty wypadku, a to pod groźbą utraty prawa do doliczenia lat w razie niezgłoszenia wypadku w oznaczonym wyżej terminie.

Postanowienia niniejszego paragrafu mają analogiczne zastosowanie przy wymiarze zaopatrzenia emerytalnego dla rodzin po pracownikach miejskich w wypadkach, gdy pracownik miejski zmarł przed uzyskaniem prawa do emerytury w okolicznościach lub z powodów, przewidzianych w niniejszym paragrafie.

W wyjątkowych na szczególne uwzględnienie zasługujących wypadkach może Rada Miejska, na wniosek Magistratu, oparty na opinii Komisji Emerytalnej, przyznać uposażenie emerytalne w wymiarze wyższym od przewidzianego w niniejszych przepisach aż do wysokości całkowitego uposażenia służbowego, będącego podstawą wymiaru posażenia emerytalnego.

§ 15.

Pracownikom miejskim, pozostającym na służbie w Zarządzie m. Łodzi w chwili wejścia w życie niniejszych przepisów, na wniosek Komisji Emerytalnej, Magistrat do wysługi emerytalnej zaliczy:

a) w stosunku 100% bez opłaty składki emerytalnej:

1. służbę cywilno-państwową, samorządową i czynną wojskową w byłych państwach zaborczych, która uprawniała do emerytury i była spełniana nieprzerwanie i bezpośrednio przed dniem 1 listopada 1918 roku,
2. okres czynnej działalności, zmierzającej do odzyskania niepodległości Państwa Polskiego oraz okres odbywania kar, rzeczonych przez władze b. państw zaborczych za taką działalność;

b) w stosunku 65% i za opłatą składki emerytalnej:

3. pracę w organizacjach zawodowych, społecznych lub politycznych stanowiącą główne zajęcie wzgl. źródło utrzymania, dzięki której pracownicy ci przyczynili się do ugruntowania państwowości polskiej, bądź też położyli zasługi na polu samorządowym,
4. pracę zawodową, dzięki której pracownicy ci nabyli kwalifikacje i uzdolnienie do obecnie spełnianej pracy, jednakże w ilości nie wyższej niż 10 lat.

We wszystkich tych wypadkach łącznie zaliczyć można jednakże najwyżej lat 20.

Przepis powyższy nie ma zastosowania do tego okresu pracy, który na podstawie innych przepisów pracownikowi miejskiemu zaliczony został do wysługi emerytalnej.

Pracownik miejski może zrzec się zaliczenia do wysługi emerytalnej lat poprzedniej pracy, a wówczas nie ponosi ciężarów, przewidzianych w § niniejszym.

Postanowienia niniejszego paragrafu mają zastosowanie i do tych pracowników miejskich, którzy po dniu 1 stycznia 1928 roku zostali przeniesieni w stan spoczynku (na emeryturę), lub zwolnieni

ze służby w Zarządzie m. Łodzi z odprawą, oraz względem rodzin po pracownikach miejskich, zmarłych po dniu 1 stycznia 1928 roku w służbie czynnej lub w stanie spoczynku.

Pracownicy miejscy, pragnący ubiegać się o zaliczenie do wyслуги emerytalnej lat pracy, wyszczególnionych w niniejszym paragrafie, winni zgłosić swe udokumentowane prawa z tego tytułu w terminie 2-letnim od dnia wejścia w życie niniejszych przepisów. Przekroczenie tego terminu może być uwzględnione tylko, o ile samo zgłoszenie nastąpiło we właściwym czasie, a nieudowodnienie tej pracy w zakreślonym terminie wywołane było okolicznościami, niezależnymi od woli zainteresowanej osoby.

Niezgłoszenie w powyżej oznaczonym terminie pracy, wyszczególnionej w niniejszym paragrafie, powoduje dla pracownika miejskiego utratę prawa do zaliczenia tej pracy do wysługi emerytalnej.

§ 14.

Czas służby wojskowej polskiej, odbytej podczas wojny od dnia rozpoczęcia działań wojennych do dnia zawieszenia broni, poprzedzającego zawarcie pokoju, pracownikom miejskim powołanym do służby wojskowej liczy się przy wymiarze uposażenia emerytalnego podwójnie. Również podwójnie liczy się czas rzeczywiście pełnionej przez pracowników miejskich pracy wykonywanej na terenie operacyjnym, podporządkowanym dowództwom armji, oraz okres służby rzeczywiście pełnionej w formacjach wojskowych.

Przy częściowej mobilizacji oblicza się w ten sposób czas służby odbytej podczas wojny, tylko pełniącym służbę w formacjach zmobilizowanych.

§ 15.

W razie przeniesienia pracownika miejskiego w stan spoczynku (na emeryturę) z powodów, wymienionych w § 3 p. 1, w § 4 pp. 1 i 3 oraz w § 11 niniejszych przepisów, przysługuje Magistratowi prawo zarządzenia 5-krotnego badania emeryta w okresach 2-letnich przez Komisję Lekarską I instancji w celu stwierdzenia czy trwała niezdolność do wykonywania zawodu nadal istnieje.

Również jeżeli taki emeryt z własnych pobudek zgłasza się do służby czynnej Magistrat poddaje go badaniu przez Komisję Lekarską I instancji.

Od orzeczeń Komisji Lekarskiej I instancji służy Magistratowi oraz emerytowi prawo odwołania się w ciągu 14-tu dni do Komisji Lekarskiej II instancji. Orzeczenia tej Komisji są ostateczne.

W wypadku stwierdzenia odzyskania zdolności do wykonywania zawodu, Magistrat powołuje emeryta do służby czynnej na poprzednio zajmowane lub inne równorzędne stanowisko z zachowaniem całkowitego uposażenia służbowego, pobieranego ostatnio w stanie czynnym.

W razie przeniesienia pracownika miejskiego w stan spoczynku (na emeryturę) w wypadku przewidzianym w § 4 p. 2 niniejszych przepisów, Magistratowi przysługuje prawo w okresie 2-letnim powołanie emeryta do służby czynnej na poprzednio zajmowane lub inne równorzędne stanowisko z zachowaniem całkowitego uposażenia służbowego, pobieranego ostatnio w stanie czynnym.

W wypadku odnowy emeryta ponownego wstąpienia do służby czynnej lub poddania się badaniu Komisji Lekarskiej przyznane mu uposażenie emerytalne ulega cofnięciu.

W razie powołania emeryta do służby czynnej zalicza mu się przy ponownym/przeniesieniu w stan spoczynku do wysługi emerytalnej czas poprzedniej służby, uwzględnionej przy poprzednim wymiarze oraz czas pozostawania w stanie spoczynku bez opłacania składki emerytalnej.

§ 38.

Wdowa po pracowniku miejskim, która weszła ponownie w związek małżeński, otrzymuje na prośbę albo jednorazową odprawę wzamian za pobieraną pensję wdowią, albo zachowuje prawo do pensji wdowiej na wypadek ponownego owdowienia, o ile nie nabędzie prawa do zaopatrzenia emerytalnego z tytułu drugiego małżeństwa.

Zgłoszenie o odprawę winno nastąpić w ciągu trzech miesięcy od dnia zawarcia ponownego małżeństwa.

Odprawa dla wdów w wieku do 43 lat wynosi kwotę dwuletniej, powyżej zaś tego wieku — jednorocznej pensji wdowiej.

Wdowa, która wyszła zamąż za obywatela państwa obcego, otrzymuje odprawę tylko wtedy, jeżeli ustawodawstwo państwa, którego jej mąż jest obywatelem, udziela wdowom odprawy, jeżeli wychodzą zamąż za obywatela państwa polskiego.

W wypadku wypłacenia odprawy wdowie na podstawie niniejszego paragrafu, wypłaty pensyj sierocych nie wstrzymuje się.

§ 44.

Do wymiaru uposażenia emerytalnego pensyj wdowich i sierocych do zaliczania i doliczania lat do wysługi emerytalnej oraz do orzekania, czy niezdolność do wykonywania zawodu lub zarobkowania wzgl. śmierć nastąpiły w okolicznościach przewidzianych w § 2 niniejszych przepisów, powołana jest Komisja Emerytalna I instancji, w skład której wchodzi:

- a) dwaj członkowie i jeden zastępca, wybrani przez Magistrat,
- b) jeden członek i jeden zastępca z ramienia pracowników miejskich.

Przewodniczący Komisji Emerytalnej I instancji musi być członkiem Magistratu.

Orzeczenie Komisji Emerytalnej I instancji w związku z okolicznościami, przewidzianymi w § 2 ust. 2, § 11 i § 12 przepisów niniejszych, winna poprzedzać opinia Komisji Lekarskiej I wzgl. II instancji.

Od orzeczeń Komisji Emerytalnej I instancji służy zainteresowanym odwołanie się w terminie 30-dniowym do Komisji Emerytalnej II instancji, która rozstrzyga ostatecznie. Komisja Emerytalna II instancji składa się:

- a) z 4-ch członków i 2-ch zastępców, wybranych przez Magistrat,
- b) z 2-ch członków i 1-go zastępcy z ramienia pracowników miejskich.

Przewodniczącym Komisji Emerytalnej II instancji jest Prezydent miasta lub jego zastępca.

W skład Komisji Emerytalnej II instancji nie mogą wchodzić osoby, należące do składu Komisji Emerytalnej I instancji.

W obradach Komisji Emerytalnych nie mogą brać udziału członkowie tych Komisji w wypadkach, gdy mająca zapasć decyzja dotyczy ich osobiście lub też osób, z którymi są spokrewnieni.

Orzeczenia Komisji Emerytalnych, dotyczące zaliczenia do wysługi emerytalnej lat pracy, przewidzianej w § 9 pp. 4 i 5 oraz 13 niniejszych przepisów, podlegają zatwierdzeniu przez Magistrat.

Komisje Emerytalne rządzą się regulaminem, zatwierdzonym przez Magistrat. Wyboru członków Komisji Emerytalnych z ramienia pracowników miejskich odbywają się na zasadzie regulaminu, uchwalonego przez Magistrat.

§ 49.

Przepisy niniejsze, z wyjątkiem § 42, wchodzi w życie po uchwaleniu ich przez Radę Miejską na wniosek Magistratu z dniem ogłoszenia w Dzienniku Zarządu m. Łodzi. Sposób i termin wykonania § 42 niniejszych przepisów ustali Rada Miejska na wniosek Magistratu.

Z tą chwilą tracą moc obowiązującą przepisy o odprawach i zaopatrzeniu emerytalnym pracowników Zarządu m. Łodzi i ich rodzin, uchwalone przez Radę Miejską w dniu 25 marca 1926 roku i w dniu 13 grudnia 1928 roku (Dziennik Zarządu m. Łodzi Nr. 10A z dnia 15 marca 1930 r.) oraz w dniu 23 października 1930 roku (Dziennik Zarządu m. Łodzi Nr. 46A z dnia 19 listopada 1931 roku).

2. Przyjąć w związku z punktem 1 uchwały niniejszej w następującym brzmieniu.

PRZEPISY

o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników Zarządu m. Łodzi i ich rodzin.

§ 1.

Przepisy niniejsze mają na celu zapewnienie uposażenia emerytalnego pracownikom miejskim, jakoteż zaopatrzenia emerytalnego ich rodzinom.

Pracownikiem miejskim jest w rozumieniu niniejszych przepisów urzędnik i niższy funkcjonariusz miejski, który został mianowany na stanowisko, przewidziane w statucie etatów stanowisk służbowych dla pracowników Zarządu m. Łodzi, jakoteż płatny członek Magistratu, którego praca w Zarządzie m. Łodzi stanowi główne zajęcie a otrzymywane uposażenie z funduszków miejskich — główne źródło utrzymania.

Przepisy niniejsze nie mają zastosowania do pracowników, zatrudnionych w przedsiębiorstwach miejskich; pracowników pozaetatowych, pracowników, odbywających służbę przygotowawczą, tudzież pracowników, zaangażowanych na podstawie odrębnych indywidualnych bądź zbiorowych umów.

§ 2.

Prawo do uposażenia emerytalnego nabywa pracownik miejski po 10-letniej pracy, zaliczonej do wysługi emerytalnej, o ile z powodów, podanych w niniejszych przepisach, przechodzi w stan spoczynku (na emeryturę). W okresie 10-letniej pracy, zaliczonej do wysługi emerytalnej, winno mieć się przynajmniej 5 lat nieprzerwanej pracy w Zarządzie m. Łodzi.

Wyjątkowo nabywa pracownik miejski prawo do uposażenia emerytalnego:

1. po 5 latach pracy, zaliczone do wysługi emerytalnej, wskutek trwałej niezdolności do wykonywania zawodu, spowodowanej kalectwem lub chorobą, nabytymi bez własnej winy po wstąpieniu na służbę;
2. bez względu na liczbę lat pracy, zaliczonej do wysługi emerytalnej wskutek trwałej niezdolności do wykonywania zawodu z powodu:
 - a) nieszczęśliwego wypadku, wynikłego z powodu lub w czasie pełnienia obowiązków służbowych,
 - b) choroby zakaźnej, nabytej wskutek pełnienia obowiązków służbowych,
 - c) działań wojennych w miejscu służbowego pobytu,
 - d) chorób zakaźnych, panujących epidemicznie w miejscu służbowego pobytu wzgl. w wojsku.

§ 3.

Przeniesienie w stan spoczynku, (na emeryturę) pracownika miejskiego następuje na jego prośbę w wypadkach gdy:

1. z powodu ułomności cielesnej albo upadku sił fizycznych lub umysłowych stał się trwale lub czasowo przynajmniej na okres 2-letni niezdolnym do wykonywania zawodu,
2. przekroczył 60 rok życia,
3. uzyskał prawo do pełnego uposażenia emerytalnego i ukończył 55 lat życia.

§ 4.

Przeniesienie w stan spoczynku (na emeryturę) pracownika miejskiego bez jego prośby (z urzędu):

- a) następuje:
 1. gdy z powodu ułomności cielesnej albo upadku sił fizycznych lub umysłowych stał się trwale lub czasowo przynajmniej na okres 2-letni niezdolny do wykonywania zawodu,
 2. w razie rozwiązania stosunku służbowego przez Magistrat bez udowodnionej sądowo lub dyscyplinarnie winy jego, powodującej w myśl obowiązujących przepisów zwolnienie ze służby i pozbawienie praw do uposażenia emerytalnego,
- b) może nastąpić:
 3. gdy z powodu choroby dłużej niż przez 9 miesięcy nieprzerwanie nie pełnił służby,
 4. gdy odpowiada warunkom, które dają mu prawo do pełnego uposażenia emerytalnego.

§ 5.

O niezdolności pracownika miejskiego do wykonywania zawodu orzeka Komisja Lekarska I instancji. Za niezdolnego do wykonywania zawodu uważa się pracownika, którego zdolność do wykonywania zawodu wskutek ułomności cielesnej wzgl. upadku sił fizycznych lub umysłowych obniżyła się poniżej 50% zdolności osób, zdrowych fizycznie i umysłowo, o podobnym uzdolnieniu zawodowym.

Od orzeczenia Komisji Lekarskiej I instancji przysługuje pracownikowi tudzież Magistratowi prawo odwołania się do Komisji Lekarskiej II instancji.

Orzeczenia Komisji Lekarskiej II instancji są ostateczne.

Koszta, związane z urzędowaniem Komisyj Lekarskich, pokrywa Magistrat.

Szczegółowe przepisy o sposobie wyboru i urzędowania Komisyj Lekarskich uchwali Magistrat.

§ 6.

Uposażenie emerytalne po 10-ciu latach pracy, zaliczonej do wysługi emerytalnej, wynosi 40% i wzrasta za każdy następny rok pracy o 2,4%, w żadnym jednak razie nie może przenosić 100% podstawy wymiaru uposażenia emerytalnego.

§ 7.

Za podstawę do wymierzenia uposażenia emerytalnego pracownika miejskiego, wzgl. wdowy lub sierot po nim, służy całkowite uposażenie służbowe, pobierane w ostatnim miesiącu służby czynnej, czyli oprócz pensji zasadniczej, wszelkie dodatki o charakterze stałym, jak: komunalny, regulacyjny, ekonomiczny, personalny i mieszkaniowy oraz wypłacane w naturze lub równoważne w gotówce po przeliczeniu ich wzgl. dochodów z nich na gotówkę według ówczesnych miejscowych cen rynkowych.

W wypadkach, gdy zachodzi wątpliwość, czy dodatek należy uważać za stały, decydującem jest nieprzerwane pobieranie go co najmniej w ciągu ostatnich trzech lat przed przejściem na emeryturę i opłacanie odeń składki emerytalnej.

Wszelkie zmiany w uposażeniach służbowych pracowników miejskich w służbie czynnej, dotyczące ogółu pracowników miejskich lub poszczególnych kategorii tychże, pociągające za sobą podwyższenie lub zmniejszenie tego uposażenia, będą automatycznie w odpowiedni sposób stosowane względem emerytów miejskich i ich rodzin.

Przepis, dotyczący automatycznego zmniejszania pracownikom miejskim w służbie czynnej pobieranych dodatków ekonomicznych, ma również zastosowanie względem emerytów miejskich i ich rodzin.

§ 8.

Uposażenie emerytalne przyznaje się i oblicza na podstawie danych, zawartych w aktach osobistych pracownika miejskiego. Jeżeli pracownik rości sobie prawo do uposażenia emerytalnego w wymiarze wyższym, aniżeli to wynika z danych, zawartych w jego aktach osobistych, to powinien swe żądanie udowodnić dokumentami.

Wyższe uposażenie emerytalne otrzymuje pracownik miejski najwyżej za 5 lat wstecz od daty wykazania prawa do takiego uposażenia.

§ 9.

Zaliczeniu do wysługi emerytalnej podlega czas pracy w Zarządzie m. Łodzi od dnia jej rozpoczęcia oraz czas pracy w innych instytucjach, za który w myśl obowiązujących ustaw i rozporządzeń przekazane zostaną Zarządowi m. Łodzi składki ubezpieczeniowe.

Ponadto do wysługi emerytalnej wlicza się:

a) bez opłacania składki emerytalnej:

1. czas czynnej służby w wojsku polskim, jeżeli za ten czas pracownikowi nie przyznano zaopatrzenia emerytalnego ze Skarbu Państwa wzgl. nie wypłacono odprawy,
2. czas, przebyty w niewoli, jeżeli dostanie się do niewoli nastąpiło podczas pełnienia służby w armji polskiej i bez winy pełniącego tę służbę,
3. czas pracy państwowej, wzgl. samorządowej polskiej, jeżeli za ten czas pracownikowi nie przyznano zaopatrzenia emerytalnego ze Skarbu Państwa lub z funduszków emerytalnych odpowiednich związków komunalnych, wzgl. nie wypłacono odprawy,
4. czas czynnej działalności, zmierzającej do odzyskania niepodległości Państwa Polskiego oraz okres odbywania kar, orzeczonych przez władze b. państw zaborczych za taką działalność;

b) za opłatą składki emerytalnej:

5. w wysokości 65% czas pracy w organizacjach zawodowych, społecznych lub politycznych, stanowiącej główne zajęcie wzgl. źródło utrzymania, o ile pracą tą pracownik przyczynił się do ugruntowania państwowości polskiej, bądź też położył zasługi na polu samorządowym.

W wypadkach, przewidzianych w pp. 4 i 5 niniejszego paragrafu, zaliczyć można jednakże najwyżej lat 20.

Przy wymiarze uposażenia emerytalnego dolicza się bez opłacenia składki emerytalnej czas obowiązkowej służby w wojsku polskim, jako też minimalny odnośniami ustawami przepisany czas studjów wyższych na jednym z wydziałów uniwersytetu lub równorzędnego zakładu naukowego, jeżeli czas studjów nie biegnie równolegle z czasem pracy, zaliczonym do normalnej wysługi emerytalnej i tylko w przypadku całkowitego zakończenia studjów przepisaniem egzaminami, jednakowoż w ilości nie wyższej, niż 4 lata.

Czas obowiązkowej służby w wojsku polskim oraz studjów wyższych ma wpływ tylko na wysokość uposażenia emerytalnego, a nie na uzasadnienie roszczenia o to uposażenie.

Jako służbę państwową wzgl. samorządową polską uważa się służbę odbytą w okresie od 1 listopada 1918 roku.

Jako służbę w wojsku polskim uważa się również służbę wojskową, odbytą w polskich formacjach wojskowych, uznanych przez Państwo Polskie, w czasie od dnia 1 sierpnia 1914 roku do dnia 1-go listopada 1918 roku.

§ 10.

Pozaeetatowy pracownik miejski w chwili mianowania go na stanowisko etatowe

- a) o ile nie podlegał ubezpieczeniu w Zakładzie Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych — opłaca składkę emerytalną za czas pracy w charakterze pracownika pozaeetatowego, w ciągu którego niniejsze przepisy nie miały do niego zastosowania,
- b) o ile podlegał ubezpieczeniu w Zakładzie Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych — opłaca składkę emerytalną tylko za czas, w którym nie obowiązywało rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 roku o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 911).

Składka emerytalna wynosi 5% całkowitego miesięcznego uposażenia służbowego za każdy zaliczony do wysługi emerytalnej miesiąc.

Czas pracy w Zarządzie m. Łodzi do dnia 1 czerwca 1926 roku wolny jest od opłaty składki emerytalnej.

§ 11.

Pracownikowi miejskiemu, który utracił zdolność do wykonywania zawodu wskutek paraliżu, utraty wzroku, choroby umysłowej lub gruźlicy, dolicza się przy wymiarze uposażenia emerytalnego 10 lat do czasu pracy, podlegającego normalnemu zaliczeniu do wysługi emerytalnej.

Pracownikowi miejskiemu, który wskutek przypadków, wymienionych w p. 2 ust. 2 § 2 niniejszych przepisów utracił zdolność do wykonywania zawodu, dolicza się ponadto do wysługi emerytalnej:

przy utracie zdolności	od 55% do 54%	— 4 lata
„ „ „	od 55% do 74%	— 8 lat
„ „ „	od 75% do 84%	— 10 „
„ „ „	od 85% do 94%	— 12 „
„ „ „	od 95% do 100%	— 15 „

Zgłoszenie Magistratowi przez pracownika wypadków, wymienionych w p. 2 ust. 2 § 2 niniejszych przepisów, winno nastąpić najpóźniej po upływie roku od daty wypadku, a to pod groźbą utraty prawa do doliczenia lat w razie niezgłoszenia wypadku w oznaczonym wyżej terminie.

Postanowienia niniejszego paragrafu mają analogiczne zastosowanie przy wymiarze zaopatrzenia emerytalnego dla rodzin po pracownikach miejskich w wypadkach, gdy pracownik miejski zmarł przed uzyskaniem prawa do emerytury w okolicznościach lub z powodów, przewidzianych w niniejszym paragrafie.

W wyjątkowych na szczególne uwzględnienie zasługujących wypadkach może Rada Miejska, na wniosek Magistratu, oparty na opinii Komisji Emerytalnej, przyznać uposażenie emerytalne w wymiarze wyższym od przewidzianego w niniejszych przepisach aż do wysokości całkowitego uposażenia służbowego, będącego podstawą wymiaru uposażenia emerytalnego.

§ 12.

Pracownikowi miejskiemu, który po conajmniej 10-letniej pracy, zaliczonej do wysługi emerytalnej, stał się trwale niezdolnym do wykonywania zawodu, a ponadto utracił bez własnej winy conajmniej 95% zdolności do zarabkowania, dolicza się 15 lat do czasu pracy, podlegającego normalnemu zaliczeniu do wysługi emerytalnej.

§ 13.

Pracownikom miejskim, pozostającym na służbie w Zarządzie m. Łodzi w chwili wejścia w życie niniejszych przepisów, na wniosek Komisji Emerytalnej, Magistrat do wysługi emerytalnej zaliczy:

a) w stosunku 100% bez opłaty składki emerytalnej:

1. służbę cywilno-państwową, samorządową i czynną wojskową w b. państwach zaborskich, która uprawniała do emerytury i była spełniana nieprzerwanie i bezpośrednio przed dniem 1 listopada 1918 roku,
2. okres czynnej działalności, zmierzającej do odzyskania niepodległości Państwa Polskiego oraz okres odbywania kar, orzeczonych przez władze b. państw zaborskich za taką działalność;

b) w stosunku 65% i za opłatą składki emerytalnej:

3. pracę w organizacjach zawodowych, społecznych lub politycznych, stanowiącą główne zajęcie wzgl. źródło utrzymania, dzięki której pracownicy ci przyczynili się do ugruntowania państwowości polskiej bądź też położyli zasługi na polu samorządowym,
4. pracę zawodową, dzięki której pracownicy ci nabyli kwalifikacje i uzdolnienie do obecnie spełnianej pracy, jednakże w ilości nie wyższej, niż 10 lat.

We wszystkich tych wypadkach łącznie zaliczyć można jednakże najwyżej lat 20.

Przepis powyższy nie ma zastosowania do tego okresu pracy, który na podstawie innych przepisów pracownikowi miejskiemu zaliczony został do wysługi emerytalnej.

Pracownik miejski może rzec się zaliczenia do wysługi emerytalnej lat poprzedniej pracy, a wówczas nie ponosi ciężarów, przewidzianych w paragrafie niniejszym.

Postanowienia niniejszego paragrafu mają zastosowanie i do tych pracowników miejskich, którzy po dniu 1 stycznia 1928 roku zostali przeniesieni w stan spoczynku (na emeryturę) lub zwolnieni ze służby w Zarządzie m. Łodzi z odprawą oraz względem rodzin po pracownikach miejskich, zmarłych po dniu 1 stycznia 1928 roku w służbie czynnej lub w stanie spoczynku.

Pracownicy miejscy, pragnący ubiegać się o zaliczenie do wysługi emerytalnej lat pracy, wyszczególnionych w niniejszym paragrafie winni zgłosić swe udokumentowane prawa z tego tytułu w terminie 2-letnim od dnia wejścia w życie niniejszych przepisów. Przekroczenie tego terminu może być uwzględnione tylko, o ile samo zgłoszenie nastąpiło we właściwym czasie, a nieudowodnienie tej pracy w określonym terminie wywołane było okolicznościami, niezależnymi od woli zainteresowanej osoby.

Niezgłoszenie w powyżej oznaczonym terminie pracy, wyszczególnionej w niniejszym paragrafie, powoduje dla pracownika miejskiego utratę prawa do zaliczenia tej pracy do wysługi emerytalnej.

§ 14.

Czas służby wojskowej polskiej, odbytej podczas wojny od dnia rozpoczęcia działań wojennych do dnia zawieszenia broni, poprzedzającego zawarcie pokoju, pracownikom miejskim powołanym do służby wojskowej liczy się przy wymiarze uposażenia emerytalnego podwójnie. Również podwójnie liczy się czas rzeczywiście pełnionej przez pracowników miejskich pracy, wykonywanej na terenie operacyjnym, podporządkowanym dowództwom armii, oraz okres służby rzeczywiście pełnionej w formacjach wojskowych.

Przy częściowej mobilizacji oblicza się w ten sposób czas służby odbytej podczas wojny tylko pełniącym służbę w formacjach zmobilizowanych.

§ 15.

W razie przeniesienia pracownika miejskiego w stan spoczynku (na emeryturę) z powodów, wymienionych w § 3 p. 1, w § 4 pp. 1 i 3 oraz w § 11 niniejszych przepisów, przysługuje Magistratowi prawo zarządzenia trzykrotnego badania emeryta w okresach dwuletnich przez Komisję Lekarską I instancji w celu stwierdzenia czy trwała niezdolność do wykonywania zawodu nadal istnieje.

Również, jeżeli taki emeryt z własnych pobudek zgłasza się do służby czynnej Magistrat poddaje go badaniu przez Komisję Lekarską I instancji.

Od orzeczeń Komisji Lekarskiej I instancji służy Magistratowi oraz emerytowi prawo odwołania się w ciągu 14 dni do Komisji Lekarskiej II instancji. Orzeczenia tej Komisji są ostateczne.

W wypadku stwierdzenia odzyskania zdolności do wykonywania zawodu, Magistrat powołuje emeryta do służby czynnej na poprzednio zajmowane lub inne równorzędne stanowisko z zachowaniem całkowitego uposażenia służbowego, pobieranego ostatnio w stanie czynnym.

W razie przeniesienia pracownika miejskiego w stan spoczynku (na emeryturę) w wypadku przewidzianym w § 4 p. 2 niniejszych przepisów, Magistratowi przysługuje prawo w okresie dwuletnim powołania emeryta do służby czynnej na poprzednio zajmowane lub inne równorzędne stanowisko z zachowaniem całkowitego uposażenia służbowego, pobieranego ostatnio w stanie czynnym.

W wypadku odmowy emeryta ponownego wstąpienia do służby czynnej lub poddania się badaniu Komisji Lekarskiej przyznane mu uposażenie emerytalne ulega cofnięciu.

W razie powołania emeryta do służby czynnej zalicza mu się przy ponownym przeniesieniu w stan spoczynku do wysługi emerytalnej czas poprzedniej służby, uwzględnionej przy poprzednim wymiarze oraz czas pozostawania w stanie spoczynku bez opłacania składki emerytalnej.

§ 16.

Do wysługi emerytalnej nie wlicza się:

- a) czasu pracy spędzonego przed ukończeniem 18-tu lat życia przy czym wyjątek stanowi służba wojskowa na obszarze operacyjnym oraz okres, za który zostaną przekazane składki ubezpieczeniowe;
- b) czasu urlopu bezpłatnego, z wyjątkiem urlopu otrzymanego na czas piastowania mandatu w samorządzie, poselskiego lub senatorskiego, przy czym zaliczenie czasu w tych wypadkach następuje pod warunkiem uiszczenia przypadającej za ten czas składki emerytalnej;
- c) czasu zawieszenia w służbie, niezaliczalnego do czasu służby czynnej;
- d) czasu służby, odliczonego orzeczeniem dyscyplinarnym.

§ 17.

Przy ostatecznym obliczeniu lat wysługi emerytalnej czas służby w Zarządzie m. Łodzi zaokrągla się drogą cofnięcia i posunięcia dat rozpoczęcia lub zakończenia służby czynnej.

Cofnięcie daty zaangażowania następuje do dnia 1 stycznia, jeżeli praca została rozpoczęta w pierwszym półroczu, względnie do dnia 1 lipca, jeżeli praca została rozpoczęta w drugim półroczu danego roku kalendarzowego.

Przesunięcie daty zakończenia służby następuje do dnia 30 czerwca, jeżeli służba czynna kończy się w pierwszym półroczu, względnie do dnia 1 grudnia, jeżeli służba czynna kończy się w drugim półroczu danego roku kalendarzowego.

Powyższy przepis nie ma zastosowania przy zaliczaniu do wysługi emerytalnej lat pracy, poprzedzającej pracę w Zarządzie m. Łodzi.

§ 18.

Wszyscy emerytowani pracownicy miejscy przez cały czas otrzymywania uposażenia emerytalnego korzystają z pomocy lekarskiej w takim zakresie i na tych samych zasadach, jak i pracownicy miejscy w służbie czynnej.

§ 19.

Pobieranie uposażenia emerytalnego rozpoczyna się od pierwszego dnia miesiąca, następującego po okresie czasu, za który pracownik miejski otrzymał bieżące pobory służbowe.

Uposażenie emerytalne płatne jest miesięcznie zgóry.

§ 20.

Prawo do pobierania uposażenia emerytalnego gaśnie:

1. w razie śmierci emeryta,
2. gdy emeryt został skazany prawomocnym wyrokiem sądu za hańbiący czyn karygodny, a skazanie pociąga za sobą w myśl obowiązujących przepisów utratę zdolności do piastowania urzędu publicznego względnie prawa do uposażenia emerytalnego.

W tym ostatnim wypadku żonie i dzieciom emeryta przysługuje prawo do zaopatrzenia wdowiego względnie sierociego, obliczonego według zasad, wymienionych w niniejszych przepisach, na czas przez który rodzina pozostawałaby bez środków utrzymania.

Po przywróceniu praw, utraconych z mocy wyroku sądowego, przywraca się emerytowi również prawo do zaopatrzenia emerytalnego.

§ 21.

Prawo do uposażenia emerytalnego nie przysługuje:

1. w razie zmiany obywatelstwa polskiego,
2. w razie wstąpienia do klasztoru,
3. w razie, jeżeli emeryt zostanie umieszczony na własną lub rodziny prośbę w zakładzie leczniczym dla umysłowo-chorych lub zakładzie dla inwalidów i starców, a Magistrat zapewni mu tam całkowite utrzymanie; w tym ostatnim wypadku żonie i dzieciom takiego emeryta przysługuje jednakże na czas jego pobytu w takim zakładzie prawo do zaopatrzenia wdowiego wzgl. sierociego, obliczonego według zasad, wymienionych w niniejszych przepisach.

Po usunięciu wyżej wymienionych przyczyn przywraca się emerytowi prawo do zaopatrzenia emerytalnego.

§ 22.

W wypadku rozwiązania przez Magistrat stosunku służbowego przed nabyciem przez pracownika miejskiego prawa do uposażenia emerytalnego i bez jego prośby oraz bez udowodnionej sądowo lub dyscyplinarnie winy, powodującej w myśl obowiązujących przepisów zwolnienie ze służby — otrzymuje pracownik — po uprzednim 3-miesięcznym wypowiedzeniu pracy — odprawę w wysokości całkowitych jednomiesięcznych otrzymywanych ostatnio poborów służbowych wraz ze wszystkimi dodatkami za każdy rok pracy, zaliczonej do wysługi emerytalnej, nie mniej jednak, niż 3-miesięczne pobory służbowe.

W razie ponownego powołania pracownika do służby na poprzednio zajmowane lub inne równorzędne stanowisko z zachowaniem poprzedniego uposażenia, Magistrat może potrącić z uposażenia pracownika ewentualną część odprawy, o ile ponowne powołanie na służbę nastąpiło przed upływem czasu, na jaki pracownik otrzymał odprawę. Potrąceń dokonywa się miesięcznie przy wypłacie poborów służbowych; nie mogą one przekraczać $\frac{1}{5}$ otrzymywanego uposażenia służbowego.

Pracownik miejski, zwolniony ze służby na własne żądanie bądź na mocy udowodnionej sądowo lub dyscyplinarnie winy, powodującej w myśl obowiązujących przepisów zwolnienie ze służby, nie ma prawa do odprawy.

Członkowie Magistratu otrzymują odprawę w wysokości przewidzianej w ust. 1 niniejszego paragrafu, w wypadkach, jeżeli mandat, jaki piastowali, wygasł wskutek upływu kadencji Rady Miejskiej wzgl. przedterminowego rozwiązania jej a oni nie nabyli praw do uposażenia emerytalnego w myśl § 2 niniejszych przepisów.

§ 23.

W razie rozwiązania przez pracownika miejskiego stosunku służbowego na własne żądanie i przejścia do służby w innym związku komunalnym, objęcia służby państwowej lub innego zatrudnienia, uzasadniającego obowiązek ubezpieczenia, zostają przekazane przez Magistrat składki w wysokości przewidzianej Rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 roku o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 911), a ponadto składki za zaliczone na podstawie niniejszych przepisów lata poprzedniej pracy.

Pracownica miejska, która wyszła zamaż i ma co najmniej 5 lat pracy, zaliczonej do wysługi emerytalnej, ma prawo do zwrotu składek emerytalnych, jakie w czasie swej pracy wpłaciła, o ile w ciągu jednego roku od dnia zawarcia małżeństwa rozwiązuje z własnej woli stosunek służbowy.

Zwrot składek jest niedopuszczalny, jeżeli przed dokonaniem zwrotu pracownica obejmie zatrudnienie, uzasadniające ubezpieczenie w Zakładzie Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych.

§ 24.

Wdowy i sieroty po zmarłym pracowniku miejskim, uprawnionym do pobierania uposażenia emerytalnego lub pobierającym je, otrzymują pensję wdowią i sierocą.

Pensję, o której mowa w ust. 1 może otrzymać również wdowiec po zmarłej pracownicy miejskiej, o ile z powodu trwałej niezdolności do zarobkowania pozostawał na jej wyłącznym utrzymaniu i nie posiada żadnego własnego zaopatrzenia.

W braku wyżej wymienionych osób prawo do stałego zaopatrzenia mają pozostali przy życiu rodzice, o ile byli na wyłącznym utrzymaniu zmarłego pracownika miejskiego.

§ 25.

Prawo do pensji wdowiej lub sierocej przysługuje osobom, wymienionym w § 24 niniejszych przepisów i jest prawem pochodnym, zależnym od nabycia praw emerytalnych przez męża, ojca, matkę wzgl. syna lub córkę.

Jednak w wypadkach, określonych w § 2 ust. 2 niniejszych przepisów, nabywają wdowy i sieroty wzgl. ojciec lub matka po zmarłym pracowniku miejskim prawo do zaopatrzenia emerytalnego bez względu na to, czy mąż wzgl. ojciec lub matka uzyskali przed śmiercią prawo do uposażenia emerytalnego.

§ 26.

Pensja wdowia wynosi 60% (sześćdziesiąt procent) uposażenia emerytalnego, które zmarły mąż pobierał wzgl. do którego w chwili śmierci miałby prawo.

Pensja wdowia po pracowniku miejskim, zmarłym w warunkach określonych w ust. 2 § 2 niniejszych przepisów, wynosi 60% (sześćdziesiąt procent) całkowitego uposażenia zmarłego wraz z dodatkami, pobieranymi przezeń w służbie czynnej.

§ 27.

Prawo do pensji sierocej nabywa się po ojcu:

Pensja ta wynosi:

- a) dla każdego dziecka, jeżeli wdowa żyje i w chwili śmierci pracownika miejskiego miała prawo do pensji wdowiej, 1/4 pensji wdowiej;
- b) dla każdego dziecka, jeżeli wdowa nie żyje lub też w chwili śmierci męża nie miała prawo do pensji wdowiej, albo też prawo to utraciła, połowę pensji wdowiej;
- c) dla jedynej sieroty bez ojca i matki 2/5 pensji wdowiej.

Dla ojca wzgl. matki wymierza się pensję w takiej wysokości, jak dla sierot.

Jeżeli wdowa nie pobiera pensji wdowiej z powodu pobierania uposażenia emerytalnego za własną służbę, sierotom służy prawo do pensji według postanowień p. a niniejszego paragrafu.

Dzieci nieślubne mają prawo do korzystania z pensji sierocej po ojcu narówni z dziećmi ślubnymi.

§ 28.

Prawo do pensji sierocej może być również nabyte po matce.

Jeżeli sierota nabywa prawa do pensji po ojcu i matce, wypłaca się sierotom pensję wyższą.

Sierota nabywa prawa do pensji po matce za życia ojca w razie jego niezdolności do pracy i niemożności zapewnienia jej utrzymania.

Pensja po matce oblicza się na tych samych zasadach co pensja po ojcu.

§ 29.

Łączna kwota pensyj sierocych bez względu na ilość dzieci nie może sama, ani łącznie z pensją wdowią, przekraczać wysokości uposażenia emerytalnego, które zmarły pracownik miejski pobierał lub do którego miałby prawo w chwili śmierci. Wyjątek stanowi przypadek, przewidziany w § 41 niniejszych przepisów. W razie, jeżeli łączna kwota pensyj sierocych sierot, których matka żyje i sierot bez matki, łącznie z pensją wdowią, przekracza wysokość uposażenia emerytalnego, które zmarły pracownik miejski pobierał lub do którego miałby prawo w chwili śmierci, należy zmniejszyć proporcjonalnie pensje sieroce.

§ 30.

Postanowienia § 8 niniejszych przepisów mają analogiczne zastosowanie do wdowy i sierot po pracowniku miejskim, jak również jego rodziców, odpowiadających warunkom, wymienionym w § 24 niniejszych przepisów.

O ile pracownik miejski zmarł z powodu lub w czasie pełnienia obowiązków służbowych wskutek przypadków, wyszczególnionych w § 2 niniejszych przepisów, wdowa i sieroty po nim, matka wzgl. ojciec, otrzymują pensje wdowie i sieroce, odpowiednio powiększone w myśl § 11 niniejszych przepisów.

§ 31.

Wdowie po pracowniku miejskim, zmarłym w czynnej służbie lub na emeryturze, należy się niezależnie od zaopatrzenia wzgl. odpra-

wy, pośmiertne w wysokości 3-miesięcznego uposażenia, pobieranego ostatnio przez zmarłego.

W tej samej wysokości i na tych samych warunkach należy się pośmiertne — w razie śmierci żony, — wdowcowi.

W braku wdowy (wdowca), uprawnionej (go) do pośmiertnego, należy się pośmiertne w tej samej wysokości niepodzielnie dzieciom ślubnym, nieślubnym, uprawnionym i pasierbom zmarłego (ej) wzgl. rodzicom, o ile zmarły ich utrzymywał. W braku wyżej wymienionych członków rodziny należy zwrócić udowodnione koszta leczenia i pogrzebu do wysokości pośmiertnego innym krewnym lub osobom postronnym, jeżeli zmarły nie pozostawił majątku ruchomego lub nieruchomości, wystarczającego na pokrycie tych kosztów.

Zasiłek pośmiertny wypłaca się w ciągu 24 godzin po stwierdzeniu zgonu.

§ 32.

Żony i dzieci pracowników miejskich, powołanych do służby wojskowej na skutek mobilizacji, a zaginionych na terenie działań wojennych otrzymują od dnia pierwszego miesiąca, następującego po otrzymaniu uposażenia, tymczasowe zaopatrzenie emerytalne w wysokości należnego im ewent. stałego zaopatrzenia według zasad niniejszych przepisów.

§ 33.

W razie odnalezienia się zaginionego, potrąca się przy wypłacie zaległego uposażenia kwotę, wypłaconą żonie i jego dzieciom z tytułu tymczasowego zaopatrzenia emerytalnego.

W razie nieodnalezienia się zaginionego w ciągu 5-ciu lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym podpisano preliminarja pokojowe, żona wzgl. dzieci powinny przed końcem tego terminu przedłożyć orzeczenie sądowe, uznające zaginionego za zmarłego wzgl. orzeczenie sądowe, że dowód śmierci należy uznać za ustalony, w przeciwnym wypadku tymczasowe zaopatrzenie emerytalne zostaje wstrzymane. Orzeczenie to służy za podstawą przy rozpatrywaniu prośby o przyznanie stałego zaopatrzenia emerytalnego.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Magistrat może 5-cioletni termin przedłużyć.

§ 34.

Wdowa nie ma prawa do pensji.

- a) jeżeli wspólność małżeńska została sądownie rozdzielona bez obowiązku męża do utrzymywania żony,
- b) jeżeli małżeństwo zostało zawarte przez emeryta.

Dzieci, pozostałe z małżeństwa, zawartego przez emeryta, nie mają prawa do pensji sieroczej.

§ 35.

Prawo do otrzymania pensji wdowiej i sieroczej rozpoczyna się z pierwszym dniem miesiąca, następującego po tym miesiącu, za który pracownik wzgl. emeryt miejski pobrał ostatnio należne mu uposażenie. Dla sierot, które przyszły na świat po tym terminie, prawo do pensji rozpoczyna się od pierwszego miesiąca po urodzeniu.

Jeżeli żądanie przyznania pensji wdowiej lub sieroczej nie zostało zgłoszone w ciągu jednego roku od dnia śmierci męża wzgl. ojca lub matki, należy przyznać pensję wdowią lub sierocą od pierwszego dnia miesiąca, następującego po dniu zgłoszenia. Magistrat może przyznać pensję wdowią i sierocą od terminu, ustalonego w ust. 1 niniejszego paragrafu, jeżeli osoby uprawnione wykazały, że zaszły ważne okoliczności, które uniemożliwiły im wcześniejsze zgłoszenie żądania zaopatrzenia.

Pensje wdowie i sieroce płatne są miesięcznie z góry.

§ 36.

Prawo do pensji wdowiej wzgl. sieroczej gaśnie:

- a) w razie śmierci wdowy lub sieroty — z końcem tego miesiąca, w którym śmierć nastąpiła,
- b) w razie ukończenia przez sierotę 18-tego roku życia lub też wcześniejszego zawarcia związku małżeńskiego,
- c) gdy wdowa wzgl. sierota zostanie skazana pramocnym wyrokiem sądu za czyn karygodny, a skazanie pociąga za sobą w myśl obowiązujących przepisów utratę prawa do zaopatrzenia wdowiego wzgl. sierociego na czas, określony wyrokiem.

Sierotom, odbywającym studia w zakładach naukowych, przyznaje się pensję sierocą z powyższymi zastrzeżeniami aż do ukończenia 24 lat życia.

Gdy sierota jest nieuleczalnie chora, lub kaleka, a kalectwo lub choroba są wrodzone, wzgl. nabyte tak, że z tych przyczyn jest niezdolna do pracy, ma prawo do pobierania zaopatrzenia do końca życia.

W wyjątkowych, na szczególne uwzględnienie zasługujących wypadkach może Rada Miejska, na wniosek Magistratu, zezwolić na dalsze pobieranie pensyj sierocych także po ukończeniu 18-tu wzgl. 24-ch lat życia.

§ 37.

Prawo do pensji wdowiej wzgl. sieroczej nie przysługuje:

- a) w razie zmiany lub utraty obywatelstwa polskiego,
- b) na czas zajmowania przez sierotę jakiegokolwiek stanowiska w służbie państwowej lub samorządowej, do którego przywiązane jest uposażenie,
- c) na czas uwzględnienia sieroty przy wymiarze uposażenia zawodowego pracownika miejskiego (ojczyrna, matki, macochy),
- d) w razie wstąpienia do klasztoru.

W przypadkach, przewidzianych w niniejszym paragrafie, wypłaca się zaopatrzenie emerytalne od dnia pierwszego miesiąca, następującego po usunięciu przyczyn, wymienionych w tym paragrafie, nie wcześniej jednak, niż od dnia pierwszego miesiąca, następującego po zgłoszeniu się po zaopatrzenie.

§ 38.

Wdowa po pracowniku miejskim, która weszła ponownie w związek małżeński, otrzymuje na prośbę albo jednorazową odprawę wzamian za pobieraną pensję wdowią, albo zachowuje prawo do pensji wdowiej na wypadek ponownego owdowienia, o ile nie nabędzie prawa do zaopatrzenia emerytalnego z tytułu drugiego małżeństwa.

Zgłoszenie o odprawę winno nastąpić w ciągu trzech miesięcy od dnia zawarcia ponownego małżeństwa.

Odprawa dla wdów w wieku do 43 lat wynosi kwotę dwuletniej, powyżej zaś tego wieku — jednorocznej pensji wdowiej.

Wdowa, która wyszła za mąż za obywatela państwa obcego, otrzymuje odprawę tylko wtedy, jeżeli ustawodawstwo państwa, którego jej mąż jest obywatelem, udziela wdowom odprawy, jeżeli wychodzą za mąż za obywatela Państwa Polskiego.

W wypadku wypłacenia odprawy wdowie na podstawie niniejszego paragrafu, wypłaty pensyj sierocych nie wstrzymuje się.

§ 39.

Wdowa po pracowniku miejskim, która z tytułu zajmowania stanowiska w Zarządzie m. Łodzi, nabyła własne prawa emerytalne, może otrzymać jedno tylko zaopatrzenie według swego wyboru.

§ 40.

Wdowa po pracowniku miejskim, który zmarł w czynnej służbie przed uzyskaniem prawa do emerytury, otrzymuje, o ile sama nie jest pracownikiem miejskim, wzgl. nie pobiera emerytury z tytułu służby w Zarządzie m. Łodzi, — jednorazową odprawę w wysokości kwoty całkowitego rocznego uposażenia wraz z dodatkami, pobieranymi przez zmarłego w służbie czynnej.

W tej samej wysokości otrzymują odprawy sieroty, bez ojca i matki w wieku poniżej 18-tu lat życia, po ojcu wzgl. matce, ojciec wzgl. matka, odpowiadający warunkom § 24 niniejszych przepisów, o ile nie nabyli oni prawa do emerytury, z tem ograniczeniem, że równocześnie można otrzymać tylko jedną odprawę.

O ile zmarły pracownik miejski pozostawił wdowę z 4-giem dziećmi wzgl. 5-giem do lat 18-tu, jednorazowa odprawa zostaje podwyższona do kwoty, odpowiadającej 15-miesięcznemu uposażeniu, służącemu za podstawę do wymiaru uposażenia emerytalnego zmarłego. Również według powyższych zasad przyznaje się odprawę sierotom bez ojca i matki w przypadku, określonym w ustępie przedostatnim § 36 niniejszych przepisów, przyczem ma zastosowanie także ustęp ostatni tego paragrafu.

Sierotom wypłaca się odprawę niepodzielnie. Sierotom, pochodzącym z różnych małżeństw tego samego pracownika, wypłaca się odprawę tylko wtedy, jeżeli pozostała po nim wdowa nie skorzysta z tego prawa, albo z prawa tego zrezygnuje na rzecz sierot.

§ 41.

Uposażenie emerytalne, pensja wdowia, gdy sierot niema, lub też nie posiadają prawa do zaopatrzenia, oraz pensja wdowia łącznie z pensjami sierocemi, nie mogą wynosić mniej, niż zł. 100.— miesięcznie.

§ 42.

Na pokrycie świadczeń emerytalnych, przewidzianych w niniejszych przepisach, utworzony zostaje specjalny fundusz emerytalny,

który powstaje ze składek pracowników miejskich oraz dopłat Magistratu.

Składka pracownika wynosi miesięcznie 5% całkowitego uposażenia, wraz z wszelkimi stałymi dodatkami, otrzymywanymi bądź w gotówce, bądź w naturze, stanowiącego podstawę wymiaru uposażenia emerytalnego; Magistrat dopłaca 7%.

Oplaty potrącające są przy każdorazowej wypłacie poborów służbowych; w tymże terminie uskuteczniane są dopłaty Magistratu.

Funduszem emerytalnym administruje Magistrat; fundusz ten nie może być używany na inne cele, niż przewidziane w niniejszych przepisach.

Lokaty tego funduszu mogą być dokonywane z bezpieczeństwem pupilarnem.

§ 45.

Za zobowiązania, wynikające z niniejszych przepisów odpowiada wobec tych pracowników Magistrat bez względu na stan funduszu emerytalnego. Świadczenia, przewidziane w § 4 p. 2, § 11 ustęp ostatni, § 22 i 56 ustęp ostatni niniejszych przepisów, oraz inne, przyznane przez Magistrat względnie Radę Miejską, a nieprzewidziane w niniejszych przepisach, nie są wypłacane z funduszu emerytalnego, lecz obciążają bezpośrednio budżet Zarządu m. Łodzi.

§ 44.

Do wymiaru uposażenia emerytalnego pensyj wdowich i sierocych do zaliczania i doliczania lat do wysługi emerytalnej oraz do orzekania, czy niezdolność do wykonywania zawodu lub zarobkowania względnie śmierć nastąpiły w okolicznościach, przewidzianych w § 2 niniejszych przepisów, powołana jest Komisja Emerytalna I instancji, w skład której wchodzi:

- a) dwaj członkowie i jeden zastępca, wybrani przez Magistrat,
- b) jeden członek i jeden zastępca z ramienia pracowników miejskich.

Przewodniczący Komisji Emerytalnej I instancji musi być członkiem Magistratu.

Orzeczenie Komisji Emerytalnej I instancji w związku z okolicznościami, przewidzianymi w § 2 ust. 2, § 11 i § 12 przepisów niniejszych, winna poprzedzać opinia Komisji Lekarskiej I wzgl. II instancji. Od orzeczeń Komisji Emerytalnej I instancji służy zainteresowanym odwołanie się w terminie 30-dniowym do Komisji Emerytalnej II instancji, która rozstrzyga ostatecznie. Komisja Emerytalna II instancji składa się:

- a) z czterech członków i dwóch zastępców, wybranych przez Magistrat,
- b) z dwóch członków i jednego zastępcy z ramienia pracowników miejskich.

Przewodniczącym Komisji Emerytalnej II instancji jest Prezydent miasta lub jego zastępca.

W skład Komisji Emerytalnej II instancji nie mogą wchodzić osoby, należące do składu Komisji Emerytalnej I instancji.

W obradach Komisji Emerytalnych nie mogą brać udziału członkowie tych Komisji w wypadkach, gdy mająca zapaść decyzja dotyczy ich osobiście, lub też osób, z którymi są spokrewnieni.

Orzeczenia Komisji Emerytalnej, dotyczące zaliczenia do wysługi emerytalnej lat pracy, przewidzianej w § 9 pp. 4 i 5 oraz 13 niniejszych przepisów, podlegają zatwierdzeniu przez Magistrat. Komisje Emerytalne rządzą się regulaminem, zatwierdzonym przez Magistrat. Wybory członków Komisji Emerytalnych z ramienia pracowników miejskich odbywają się na zasadzie regulaminu, uchwalonego przez Magistrat.

§ 45.

Wszelkie spory między pracownikami miejskimi a Magistratem, wynikłe na tle stosowania niniejszych przepisów do czasu ostatecznego ustawowego określenia charakteru służbowego pracowników związków komunalnych, rozstrzygają sądy powszechne.

§ 46.

Emeryt, wdowa lub sierota, który świadomie wprowadził w błąd Magistrat i uzyskał na tej podstawie bezprawnie uposażenie emerytalne (pensję wdowią lub sierocą), odprawę lub pośmiertne, lub też wyższy wymiar uposażenia emerytalnego, odprawy lub pośmiertnego, traci prawo do dalszego pobierania zaopatrzenia, niezależnie od odpowiedzialności sądowo-karnej i obowiązku zwrotu szkody, wyrządzonej Magistratowi.

§ 47.

Zaopatrzenie emerytalne (uposażenie emerytalne, pensja wdowia i sieroca) oraz odprawy mogą ulec zapowiedzeniu i zajęciu sądowemu tylko z tytułem alimentów, jako też zapowiedzeniu i zajęciu sądowemu lub administracyjnemu z tytułu należności Skarbu Państwa i Zarządu m. Łodzi. Wysokość zapowiedzeń i zajęć wynosi dla alimentów $\frac{2}{5}$ zaopatrzenia emerytalnego wzgl. odprawy, dla należności Skarbu Państwa i Zarządu m. Łodzi $\frac{1}{5}$ zaopatrzenia emerytalnego, a $\frac{2}{5}$ odprawy.

Pośmiertne nie ulega zapowiedzeniu ani też zajęciu.

§ 48.

Postanowienia niniejszych przepisów w niczem nie mogą naruszać praw już uprzednio nabytych przez pracowników miejskich na mocy poprzednio obowiązujących przepisów o odprawach i zaopatrzeniu emerytalnem pracowników Zarządu m. Łodzi (Dziennik Zarządu m. Łodzi Nr. 10A z dnia 15 marca 1930 roku).

§ 49.

Przepisy niniejsze, z wyjątkiem § 42, wchodzi w życie po uchwaleniu ich przez Radę Miejską na wniosek Magistratu z dniem ogłoszenia w Dzienniku Zarządu m. Łodzi. Sposób i termin wykonania § 42 niniejszych przepisów ustali Rada Miejska na wniosek Magistratu.

Z tą chwilą tracą moc obowiązującą przepisy o odprawach i zaopatrzeniu emerytalnem pracowników Zarządu m. Łodzi i ich rodzin, uchwalone przez Radę Miejską w dniu 25 marca 1926 roku

i w dniu 13 grudnia 1928 roku (Dziennik Zarządu m. Łodzi Nr. 10-A z dnia 15 marca 1930 roku) oraz w dniu 23 października 1930 roku (Dziennik Zarządu m. Łodzi Nr. 46-A z dnia 19 listopada 1931 roku).

W głosowaniu brało udział 63 członków Rady Miejskiej; uchwałę powzięto jednogłośnie.

VI. W sprawie zaliczenia w drodze wyjątku w poczet pracowników etatowych p. J. Różańskiego, pracownika Wydziału Opieki Społecznej:

Rada Miejska, przychylając się do wniosku Magistratu Nr. 420 z dnia 10 maja 1932 roku, postanawia:

1. mianować z dniem 1 maja 1932 roku p. Jerzego Różańskiego, kontraktowego pracownika Wydziału Opieki Społecznej, gospodarzem Miejskiego Domu Noclegowego dla mężczyzn z uposażeniem według IX st. sł. szczebla „a” i zaliczyć go w drodze wyjątku w poczet etatowych niższych funkcjonariuszów miejskich, nie bacząc na to, iż w chwili angażowania go do służby miejskiej ukończył już 48 rok życia;
2. wezwać Magistrat do wykonania tej uchwały.

W głosowaniu brało udział 63 członków Rady Miejskiej; uchwałę powzięto jednogłośnie.

VII. W sprawie zawieszenia rozpatrzenia podania p. Emilji Podgórskiej o zezwolenie na budowę 3-piętrowego domu murowanego frontowego na posesji przy ul. Nowo-Zarzewskiej Nr. 48:

Na wniosek Magistratu zdjąć sprawę z porządku dziennego.

Z powodu wyczerpania porządku dziennego przewodniczący o godz. 22 min. 30 posiedzenie zamyka.

Przewodniczący:

(—) Dr. L. Szyfman.

Prowadzący protokół:

(—) P. Rundo.

Radni-Sekretarze:

(—) G. Ewald.

(—) W. Lajs.

OGŁOSZENIE.

Opierając się na rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 31 sierpnia 1930 roku o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku (Dz. Ust. R. P. Nr. 91, poz. 527), rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 października 1929 roku i z dnia 31 sierpnia 1930 roku o uregulowaniu cen zbóż chlebowych i jego przetworów oraz cegły (Dz. Ust. R. P. Nr. 81, poz. 607 i Nr. 60, poz. 480), rozporządzeniu Wojewody Łódzkiego z dnia 8 kwietnia 1929 roku, wreszcie na opinii Komisji do ustalania cen, wyrażonej na posiedzeniu w dniu 24 czerwca 1932 roku, niniejszem podaję do wiadomości mieszkańcom m. Łodzi, co następuje:

Uchwałą Magistratu Nr. 650 z dnia 27 czerwca 1932 roku zostały wyznaczone następujące ceny maksymalne (najwyższe):

Na mięso wieprzowe i wyroby masarskie za 1 klg. w detalu:

1. wieprzowina	zł. 1,26	7. kielbasa krajana	zł. 2,16
2. słonina	„ 2,07	8. serdelowa	„ 2,16
3. sadło	„ 2,07	9. pasztetowa	„ 2,85
4. boczek sur. wędz.	„ 2,54	10. podgarlana	„ 1,26
5. salceson	„ 2,16	11. czarna	„ 1,26
6. szmaliec	„ 2,64	12. kaszanka	„ 0,90

W myśl § 10 zacytowanego wyżej rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych winni żądania lub pobierania cen wyższych od wyznaczonych, będą ukarani przez władzę administracyjną I instancji według art. 4 i 5 wyżej zacytowanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej aresztem do 6 tygodni lub grzywną do 3.000 złotych, o ile dany czyn nie ulega surowszemu ukaraniu w myśl innych ustaw karnych.

Wyżej wyznaczone ceny maksymalne obowiązują na terenie m. Łodzi od dnia następnego po ogłoszeniu.

Łódź, dnia 27 czerwca 1932 roku.

Wiceprezydent m. Łodzi (—) Stanisław Rapalski.

PRZETARG.

Magistrat m. Łodzi ogłasza przetarg publiczny na dostawę 1800 tonn koksu górnośląskiego wagonowo do stacji Łódź-Fabryczna.

Oferty składać należy w Wydziale Gospodarczym ul. Narutowicza Nr. 65, pokój Nr. 5, do dnia 16 lipca 1932 roku, godziny 9-ej rano, w kopertach podwójnych, zalakowanych pieczęcią firmową, każda z napisem „Oferta do przetargu, mającego się odbyć dnia 16 lipca 1932 roku na dostawę koksu górnośląskiego” oraz podaniem nazwy firmy wraz z adresem.

Wewnętrzna koperta powinna zawierać samą ofertę, zewnętrzna zaś, prócz wspomnianej koperty, także dowód złożenia wadium do depozytu Głównej Kasy Miejskiej w wysokości 3% wartości oferowanego koksu.

Wadium składać należy w gotówiznie lub innych wartościach wymienionych w ogólnych warunkach przetargu.

Otwarcie ofert nastąpi przy udziale oferentów w dniu 16 lipca 1932 roku o godzinie 10-ej w pomienionym Wydziale, gdzie można się zapoznać uprzednio ze szczegółami dostawy i otrzymać wzór oferty.

Magistrat zastrzega sobie prawo: 1) wyboru oferenta, 2) powierzenia tylko częściowej dostawy koksu, jak również 3) nieprzyjęcia żadnej oferty.

Oferty nieodpowiadające warunkom przetargu lub złożone po terminie, rozpatrywane nie będą.

Łódź, dnia 3 lipca 1932 roku.

MAGISTRAT m. ŁODZI.

OGŁOSZENIE.

Stanisław Owczarz, zam. w Łodzi, przy ul. Zamenhoffa Nr. 6, zagubił od roweru Nr. 4129, wydany przez Urząd Przemysłowy I-ej Instancji Magistratu m. Łodzi

OGŁOSZENIE.

Otton Wihan, zam. w Łodzi, przy ul. Przędzalnianej Nr. 32, zagubił od wozu Nr. 1382, wydany przez Urząd Przemysłowy I-ej Instancji Magistratu m. Łodzi.

PRZYMUSOWE LICYTACJE

Magistrat m. Łodzi niniejszem podaje do wiadomości, że w dniach 13, 14 i 15 lipca 1952 roku odbędą się przymusowe licytacje u niżej wymienionych osób na pokrycie zaległych podatków względnie opłat, a mianowicie:

W DNIU 13 LIPCA 1952 ROKU, MIĘDZY GODZ. 9 RANO a 4 PO POŁUDNIU:

Zlecenia różne:

1. Karmiola M., Podrzeczna 12, meble

Opłaty na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego:

2. Reprez. Browarów Okocimskich, Zachodnia 2/6, maszyna do pisania, kasa

Składka na rzecz Gminy Żydowskiej:

5. Edelbaum Ch., Pomorska 57, meble	5. Wajs Sz. B. 11 Listopada 12, zegar
4. Weinert R., 11 listopada 43, meble	gdański

Opłata za prawo jazdy po mieście:

6. Falatycki Ch., Limanowskiego 103, meble	8. Luksenberg T., Drewnowska 50, meble
7. Korzec I., Karwińska 3, przędza	

Podatek od lokali:

9. Adam J., Kościelna 4, meble	24. Goldmine D., Nowomiejska 20, meble
10. Baranowski J., Cmentarna 1, meble	25. Goldsztajn A., Północna 14, meble
11. Berger L., Zielony Rynek 6, szafa	26. Generowicz Sz., Brzezińska 17, meble
12. Braun J., 6-go Sierpnia 14, meble	27. Herszkowicz J., Zielony Rynek 9, meble
13. Belfer J., Aleksandryjska 2, meble	28. Herc S., Gdańska 51, meble
14. Cywiński L., N. Kątna 14, meble	29. Janicki I., Nowo-Kątna 5, meble, maszyna do szycia
15. Epsztajn B., Al. I. Maja 19, maszyna do szycia	30. Kubalak R., Al. Kościuszki 53/55, meble
16. Frajdenrajch B., Al. I. Maja 56, meble	31. Katz P., Al. Kościuszki 1, meble
17. Futерko D., Wólczajska 9, żelazo, bormaszyna, pompa, narzędzia	32. Kelm G., Krzemieniecka 10, meble
18. Fieder W., Drewnowska 56, szafa	33. Krauze L., Północna 8, meble
19. Frenkiel D., Gdańska 28, meble	34. Krygier A., Drewnowska 16, meble
20. Fajersztajn M., Wolborska 10, meble, kasa ogniotrwała	35. Knopf S., Drewnowska 11, meble
21. Frajberg C., Nopomiejska 4, meble	36. Librach F., Al. I. Maja 40, meble, obrazy
22. Gutman Sz., Karwińska 6, meble	37. Liss J., Mielczarskiego 7, meble
23. Grybsz G., Krzemieniecka 10, kredens pokojowy	38. Lenkowski Sz., Nowomiejska 18, meble

39. Libman N., Kościelna 6, koszule męskie 40. Luel L., Kościelna 3, meble 41. Mendelson A., 11 Listopada 30, meble 42. Milgrom Ch., Kościelna 6, jedwab do wyboru 43. Merczyński W., Pl. Kościelny Nr. 4, meble 44. Nachman O., Północna 6, wiadra cynkowe 45. Pawłowski Z., Kowieńska 2, meble, maszyna do szycia 46. Poznański D., Pl. Kościelny 6, meble 47. Pragier J., Pl. Kościelny 4, 5 luster ściennych 48. Reuter A., Limanowskiego 47, żyrandole	49. Rokman Ch., Nowomiejska 19, meble 50. Rozenblum A., Młynarska 4, meble 51. Storobin St., N. Krótka 3, meble, maszyna do szycia 52. Sangie R., Kościelna 3, meble 53. Tajtelbaum J., Zamenhoffa 16, meble, maszyna do szycia 54. Tennenbaum M., Kościelna 4, meble 55. Tabacznik Ch., Drewnowska 11, meble 56. Uberbaum M. i Heber Ch., Kościelna 6, swetry i koszule 57. Wąż St., Zgierska 61, meble 58. Wicińska A., Gdańska 11, meble 59. Zanger M., Żeromskiego 58, 2 wagi, maszyna do krajania ciasta 60. Zylberszac D., Podrzeczna 20, meble 61. Zycer Ch., Nowomiejska 31, towar

Podatek od nieruchomości, placów budowlanych i umów:

62. Appel H., Brajera 8, meble 63. Häusler B., Hipoteczna 13, biurko 64. Hereberg M., Fajfra 7, garderoba 65. Krakowski I., Zgierska 75, meble 66. Mazurkiewicz D., Brzezińska 19, meble 67. Skosowski H., Nowomiejska 29, meble	68. Sieradzki A., Franciszkańska 15, meble 69. Tyszler H., Jakóba 14, meble 70. Wróblewski M., Nowomiejska 21, meble 71. Pantel I., Piotrkowska 152, meble

W DNIU 14 LIPCA 1932 ROKU, MIĘDZY GODZ. 9 RANO a 4 PO POŁUDNIU.

Oplaty na rzecz Funduszu Bezrobocia:

72. Margulies i S-ka, Południowa 69, maszyna pończosznicza, maszyna do pisania i meble 73. Kincler R., Wólczańska 55, skrzecarka 74. Maliniak i Wajs, Piotrkowska 90, materjal	75. Dobraniccy B-cia, Cegielniana 57, maszyna do pisania, kasa ogniotrwała 76. Kopel i Perlberg, Magistracka 31, 2 biurka i meble

Oplaty na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego:

77. Błaszczewski St., Narutowicza 47, kredens pokojowy, pomocnik 78. Rozencejw D., Narutowicza 9, szafa 79. Kulpiński J., Cegielniana 50, 2 samochody 80. „Elabor“, Kilińskiego 70, 2 maszyny do pisania, biurko 81. Wołkowicz N., Kilińskiego 79, kredens pokojowy	82. F-ma „Granit“, Tow. Handl., Kilińskiego 80, kasa ogniotrwała, meble 83. Rabinowicz J. D., Zachodnia 64, radjoaparac i meble 84. Koszyk S., Narutowicza 46, zegar 85. Rosental E., Narutowicza 35, meble 86. Otto R., Kopernika 6, samochód „Fiat“

Oplaty na rzecz Zakładu Ubezpieczeń od Wypadków:

87. Kon M., Wierzbicka 15, 2 maszyny przędzalnicze	88. Krężlewski St., Targowa 57, aparat do spajania metali, 3 warsztaty

Oplata za prawo jazdy po mieście:

89. Dziewięcki Ch., Składowa 25, meble	91. Wysocki S., Cegielniana 44, meble,
90. Glicensztajn Sz., Składowa 25, meble	patefon, maszyna do szycia

Składka na rzecz Gminy żydowskiej:

92. Berliński A., Kilińskiego 55, meble	95. Rotberg J., Śródmiejska 31, meble
95. Dobrecki S., Śródmiejska 11, meble,
patefon	96. Rozenberg M., Cegielniana 14, kasa
ogniotrwała
94. Gomoliński Z., Kilińskiego 97, meble	97. Rotberg L., Piłsudskiego 31, meble

Podatek od przedmiotów zbytku:

98. Budowlana Sp. Akc., Al. Kościuszki 10, kasa ogniotrwała	100. Ramicki E., 28. p. Strzel. Kan. 15, meble
99. Heyman St., Żeromskiego 68, maszyna do pisania	101. Sachs T., Piotrkowska 85, meble

Podatek od lokali:

102. Apenberg Z., Składowa 19, meble	127. Meller N., Składowa 25, meble
105. Branicki E., Składowa 31, meble, maszyna do szycia	128. Międzyborski Sz., Gdańska 42, lustro, ramy
104. Brygeł M., Składowa 24, meble	129. Najfeld M., Składowa 24, meble, maszyna do szycia
105. Berkowicz D., Składowa 20, meble	150. Offenbach A. H., Narutowicza 7, kolczyki kryształowe
106. Binenstok M., Składowa 19, meble	151. Openheim H., Zielony Rynek 3, meble
107. Borkowski B., Składowa 19, meble	152. Orensztajn Ch., Śródmiejska 20, meble
108. Ciorach J., Składowa 31, artykuły spożywcze	153. Pietz J., N. Targowa 31, meble, maszyna do szycia
109. Fernbach P., Zachodnia 30, bufety, wagi, stoliki	154. Rozenblum E., Składowa 32, meble, maszyna do szycia
110. Tobiasz Ch., Składowa 34, meble, maszyna do szycia	155. Rotberg J., Zachodnia 30, meble
111. Goldman P., Składowa 34, meble, maszyna do szycia	156. Stolarczyk L., Karolewska 48, meble
112. Gizgier K., Składowa 31, meble	157. Stelmaszczyk P., Składowa 34, meble, maszyna do szycia
115. Glicensztajn Sz., Składowa 25, meble	158. Sztajman M., Składowa 27/29, węgiel
114. Goldwasser I., Składowa 20, meble	159. Siegman J., Składowa 25, meble
115. Grynsztajn L., Śródmiejska 8, meble, maszyna do szycia	140. Szydłowski I. L., Zachodnia 30, meble
116. Gutsztadt L., Piotrkowska 26, maszyna do krajania	141. Ulrichs M., Piotrkowska 97, meble kasa, lustro, bilardy, stoliki
117. Halpern Ch., Skwerowa 18, meble	142. Wajsberg M., Składowa 35, meble
118. Judeles A., Śródmiejska 48, meble	145. Wyszegrodzki A., Składowa 26, meble
119. Jakubowicz L., Składowa 20, meble	144. Walczak I., Składowa 19, meble
120. Karo H., Składowa 24, meble, maszyna do pisania	145. Weksler Sz., Cegielniana 9, meble maszyna do szycia
121. Kusy M., Składowa 25, meble	146. Wolberg H., Zielony Rynek 5, garderoba ciemna
122. Kozłowski Z., Zielona 32, maszyna do szycia	147. Weinberg Ch., Południowa 5, meble
123. Kinderman, Sp. Akc., Andrzeja 65, kasa ogniotrwała	148. Zylberg B., Składowa 40, meble
124. Lieberman H., Skwerowa 1, meble, kasa ogniotrwała	149. Zylbersztajn S., Składowa 32, meble
125. Lam M., Składowa 25, meble	
126. Litowski H., Narutowicza 11, meble	

Podatek od nieruchomości, placów niezabudowanych i umów:

150. Bialer A., Piotrkowska 85, meble	154. Mundlak J., Zielona 54, meble
151. Frajman I., Sienkiewicza 22, biurko	155. Milrad Sz., Piłsudskiego 21, meble
152. Luniak O., Przejazd 2, meble	156. Gutman S., Gdańska 16, meble
155. Margulies N., Sienkiewicza 6, meble	157. Szefner R., Piłsudskiego 29, meble

W DNIU 15 LIPCA 1932 ROKU, MIĘDZY GODZ. 9 RANO a 4 PO POŁUDNIU:

Oplaty na rzecz Funduszu Bezrobocia:

158. Krężlewski St., Targowa 57, aparat do spajania metali, 3 warsztaty

Oplaty na rzecz Zakładu Ubezpieczeń od Wypadków:

159. Kalisz H., Nawrot 7, meble	160. Suwalski J., Kilińskiego 207, meble,
bryczka |
|---------------------------------|--|

Oplaty na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego:

161. Bracia Poznańscy, Piotrkowska 144,
2 samochody firmy „Ford”	165. F-ma „Samowar”, Piotrkowska 145,
maszyna do pisania, meble
162. Chądzyński K., Kilińskiego 153, sa-
mochód półciężarowy „Ford”	164. Sommer A., Gdańska 126/128, maszy-
na do pisania i meble

Oplata za prawo jazdy po mieście:

165. Berkowicz P., N. Zarzewska 4, me-
ble	166. Dyszyński A., Rokicińska 151, meble
	167. Pawłowski J., Rokicińska 18, meble

Podatek od spadków i darowizn:

168. Rizner O. P., Piotrkowska 278, kredens pokojowy

Podatek od zbytku mieszkaniowego:

169. Woźnicki K., Pusta 9, meble, forte pian

Podatek od lokali:

170. Bednarek A., Piotrkowska 255, me-
ble, maszyna do szycia	177. Kamiński St., Karola 1, meble
171. Bialer Sz., N. Zarzewska 6, meble,
2 syfony miedziane	178. Morgentaler R., Główna 51, meble
172. Górski Wł., Napiórkowskiego 88,
meble	179. Mastbaum N., Abramowskiego 42,
meble
173. Gnatt N., Główna 9, meble	180. Petla M., Główna 57, meble urza-
dzenie sklepowe
174. Hofer M., Kilińskiego 172, meble	181. Płoński F., Al. Unji 18, meble
175. Koplówiec J., Kilińskiego 154, 2 lu-
stra fryzjerskie	182. Smulski J., Kilińskiego 207, 2 szafy
176. Klub Narodowej Partji Rob., Wól-
czańska 229/51, meble, radjo	185. Tarczyński St., Wólczańska 226, me-
ble
	184. Woźnicki K., Pusta 9, dywan
	185. Więckowski Wł., Napiórkowskie-
go 14, szafa

Podatek od nieruchomości, placów niezabudowanych i umów:

186. Dębowski L., Poprzeczna 51, meble	188. Kozłowski K., Kilińskiego 151, me-
ble
187. Spadkob. F. Keniga, Pabjanicka 49,
meble biurowe, para koni i 2 wozy	